

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Liber Quintus. De Præstantissimis Virtutibus Venerabilis Virginis Sor.
Joannæ à Jesu Maria in statu Religioso.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER QUINTUS

DE PRÆSTANTISSIMIS VIRTU-
TIBVS VENERABILIS VIRGINIS.

SOR. JOANNÆ

à JESU MARIA in statu Religioso.

CAPUT I.

*Omnes in Virgine Sor. Joannæ florere
virtutes, velut in amœnissimo
horto flores.*

Ecce odor filii mei sicut odor agri
pleni, cui benedixit Dominus:
ita agebat Patriarcha Isaac. *Gen.*
29. cum filio suo Jacob beneprecare-
tur. Inpuitur odore isto odor virtu-
tum; potestque vaticinium illud no-
stræ Venerabili Virgini Sor. Joannæ
à JESU MARIA. percommode
aptari, prout & ipse Sponsus ejus re-
gium odorem nobilissimarum ejus
virtutum, florido amœnoque horto
comparavit. Recenset istud Sor. Jo-
anna sequentibus verbis. Dum ego
diebus hisce, inquit illa, Majesta-
tem Divinam in Sacra communione
percepissem, comperi, quod ani-
ma mea hortus esset, in quo multi
crevere flores. Spectabam ab am-

biente circum sepimento, quod
Dominus intra eum hortum spatia-
retur, herbasque legeret, quæ inter
arbuscula enatæ fuere. Indicatum est
mihi flores istos virtutes meas esse.
Nescio sanè quo id pacto credam
cum nullo omnino in me signum
virtutis videam, quod equidem
summo me doloris sensu afficit,
dum considero, quod in devexa
jam ætate mea, tanti pretii thesau-
rum, qualis virtutum est, haudqua-
quam coaceravim, quod profecto
ingens est malum. Hucusque loqui-
tur Sponsa Christi Joannæ. Dum ita-
que dicit nescire se, quicquid id si-
bi visum esse queat, rem tantò fide
dignorem ejus nobis præstat humi-
litas. Summa, anima ejus est instar
fertilis agri, Cœlestibus influentiis in
floridum hortum conversi, in quo
Cœlestis Hortulanus manu suâ uni-
versas conlevis virtutes, quod nimi-
um è gratissimo eorum odore sua
Majestas

*Joannæ a-
nima est in-
star horti
floribus re-
pleta.*

*Labore ac
industria
opus est ad
colendum
animæ hor-
tum.*

Majestas voluptatem caperet. Et quidem indubium est, vario ac multiplici labore ac molestia Sor. Joannæ constituisse, ut hortum illum custodiret, operaretur, ac excoleret, siquidem uti D. Bernard. de vita solit. ad Fratr. de Mont. DEI agnoscit, à maledictione illa, quæ super protoparentem nostrum Adamum venit, terra naturæ nostræ nullos fructus floresque profert gratiæ, nisi labore atque conatu virium animi ac corporis, necessariæque culturæ & præparatione. Ut ergo Sponsa Domini terram suam tantò aptius excolere fertilemque redderet, variis eam DEUS disciplinarum præceptis erudit, uti propriis ejusdemmet verbis declarabimus.

„Cum ego, inquit illa, pro dilatione Ecclesiæ suæ precarer Dominum, sequentia verba percepi. Filia, sanè opere pretium est, pro necessitatibus Ecclesiæ magno ardore precari, siquidem non modicæ Ecclesiæ mea nunc premittitur necessitate. Reperiuntur in ea qui nudo tantum nomine Christiani audiunt, sique quàm maximè, qui mecum tenere deberent, ac servi mei esse, maximi etiam sunt adversarii mei, dum sua duntaxat lucra venantur, minimè verò gloriam honoremque meum attendunt. Veritatem nudè, apertè, citraque ambages non proferunt, quippe qui longè amplius metuunt gratiæ favorisque hominum, quàm mei jacturam facere. Quàm crebrò infructuosa peragitur Confessio, eò quòd Conscientiarum arbitri clarè & explicatè filiis Confessionis ad cor non lo-

*Christi D.
querela de
malis Con-
fessariis &
Religiosis.*

quantur, hoc equidem meritò plangendum est: plange illud, filia mea. Religiosi pariter nunc pro suo vivunt libitu, perinde atque sæculares. Penſi nullius habent humilitatem Benediſti, zelum Dominiſci, paupertatem Franciſci, aliorumque Sanctorum virtutes. Tu verò filia mea, in exemplar tibi eos statue; ſolicitè cura te germanam Franciſci & Claræ filiam exhibere, qui mei chariſſimi ſunt filii. Adimple tu vinculo obſtriſcæ Religioſæ obligationem. Virtutum ſequere veſtigia ſpiritualis Patris tui ac Matris, prout Religioſam addeceret filiam. Munda totum ſperne ex animo, deſidera que & ipſa ſperni. Sic etenim conſtitutam eſſe oportet, quæ à me amari æſtimariſque cupit. Stude cumprimis Evangelicæ paupertati, quandoquidem in mundo non cognoscitur ignoraturque quid hoc ſit, verè pauperem eſſe. Qui habet, quod neceſſe eſt, verus pauper non eſt; ſed iſ, cui etiam neceſſaria deſunt. O verè beara paupertas! Hanc opimas ego reputo divitias. Conjiſce oculos tuos in me; in me habes, quidquid optare poteſt, ut ſis ea qualem te eſſe convenit. Quis eſt, qui ſi in perſonæ meæ conſideratione paupertatem meam contempletur, non illico igniculum amoris erga paupertatem concipiat? Qui non ſimiliter ſatagat theſauros in Cælo colligere, omneſque terrarum divitias contemnere? O filia mea! Cum tu me, ut vera Sponſa ames, ſtude etiam mei gratiâ meam ſectari egeſtatem. Reminiſcere telluræ ætatis tuæ, in qua ſemper à me expe-

*Item qua
admiranda
virtutum
exercenda-
rum Joan-
næ data in-
ſtructio.*

„expetisti, ut te tuosque Parentes
 „adinopiam redigerem, vidisti etiam
 „omne id, juxta votum tuum effe-
 „ctum esse. Agedum voto isti solido
 „etiam conatu responde. Delector
 „ego impensè pauperibus spiritu,
 „quoniam ipsorum est Regnum Cœ-
 „lorum. *Matth. 5.* Cum ærumnâ te
 „quapiam calamitateq; premi vides,
 „cogita nunc tunc esse tecum, quo-
 „niam in corde contrito & angustia-
 „to sedes mihi domicilium quæ est,
 „cum ipso sum in tribulatione. Quid
 „timeas, dum ego tibi adsum? Con-
 „fide in me; nusquam ego tibi dee-
 „ro. Jam dudum tibi me tradidi, tu
 „mea es, & mea manebis. Ama si-
 „lentium cum primis ac solitudinem;
 „hic namque locus est, quò meos ego
 „duco, & loquor in corda eorum.
 „Prælati tuis spiritalibusque Præsi-
 „dibus, qui meas gerunt vices, exa-
 „mussim fac obtemperes. In moribus
 „omni que gestu nunquam non mô-
 „desta esto, composita & mortifica-
 „ta, in aspectu gravis atque humilis
 „depressis in humum oculis, parca
 „& considerata in verbis. Inter mul-
 „tos pauca loquere, nec unquam
 „quidquam exaggera aut in majus
 „attolle; sed brevi potius ac succin-
 „cto sermone utere, quàm prolixâ
 „& superfluâ locutione. Nullus labia
 „tua risus infideat; si quando riden-
 „dum fuerit, magnâ parsimoniâ id
 „agendum erit. Alienis ærumnis ad-
 „versis que ex animo compatere, plius
 „quàm tuis. Amaris deplora lacrymis
 „scelera Orbis terrarum, quando-
 „quidem ea in me committuntur.
 „Age multa perferque pro animabus
 „Purgatorii, quæ quidem illic nævos

omnes culpasque expiant, meâ ta-
 „men gratiâ & amicitia perfruuntur.
 „Exerce te perquam studiosè in cha-
 „ritate, mansuetudine, temperantia,
 „& abnegatione tui. Cura sollicitè ut
 „in animæ tuæ penetralibus cum sen-
 „sibus potentiisque tuis intimè sis
 „collecta, semperque attende diligen-
 „ter, quid ego loquar ad te, ut id om-
 „ni studio adimpleas. In Oratione
 „quoque oportet, ut diligenter ac fer-
 „dè sis attenda: orandumque tibi se-
 „riò, & cum intima tuæ vilitatis ac
 „indignitatis cognitione, hoc etenim
 „pacto postulata consequeris. Cogi-
 „ta te Civem esse Cœlestis Hieroso-
 „lymæ, Civitatis gaudii & pacis. Non
 „te fugit meam te, meque tuum esse,
 „quodque ego me tibi desponderim,
 „& tametsi ego verus tuus Rex sum
 „ac Dominus, indignitatem tamen
 „tuam haud attenderim; facigitur
 „vicem ardenti amatori Sponsoque
 „tuo rependas, qui ex nihilo te adeò
 „altè extulit, ut Sponsa ejus fieres.
 „Pædagogos ac Præceptores tibi se-
 „cundum SS. Matrem meam con-
 „stitui Angelos superosque Cœli
 „indigetes, ut collatâ simul operâ te
 „instituant doceantque. Assumas er-
 „go tibi, licet, ex ea quam quisque
 „illorum possederat virtutum bono-
 „rumque copia. Hæc & alia plura
 „dicta audi vi à Domino, adeoque in
 „usum jam vertit Majestas ipsius lo-
 „qui ad animam meam, atque hujus-
 „cemodi gravissimo nixa fundamen-
 „to verba profari, quæ ex ore ejus
 „Sacrosancto procedunt, ut colorem
 „non teneam, sed tota rubore suffun-
 „dar, quòd Majestas ejus dignetur,
 „cum vili hac & simplici, tam amicâ

Bbb consue-

„consuetudine uti. Dicit ille mihi, ut
„conversatio mea sit in Cœlis, ei quip-
„pe qui cum Angelis agit, minimè
„cum hominibus agendum est, nisi
„cum solis spiritalibus Præsidibus.

Talibus disciplinis ac præceptio-
nibus Divini sui Magistri, docilis
oppidò Discipula Sor. Joanna à JE-
SU MARIA, interiorem animæ sta-
tum in tam excellentem redegit ordi-
nem, ut virtutum ardua in supremo
propè apice graduque sit assecuta, vi-
debaturque anima ejus non delicio-
sus tantùm hortus, sed Regina etiam
quædam esse, & quidem talis, qua-
lem David *Psal.* 44. à dextris Altissi-
mi est intuitus, in vestita deaurato
circumamictam virtutum varietate.
Indicavit hoc ipsum illi D. DEUS,
quod Joanna refert sequentibus ver-
„bis, n. 177. In festo dulcissimi No-
„minis JESU, persoluto Divini Of-
„ficii penso, remansi ego in Choro
„sola, neque sat scio quid tunc ege-
„rim, illicque momento uno me in
„Cœlo vidi, ubi folium DEI mihi
„monstratum fuit; cumque vellem
„ipsa, non intuebar id, quod ipsius
„mihi Majestas ostendebat, cum ve-
„rò minimè intenderem, tunc vidi,
„quòd is mihi animam meam chry-
„stallo qualibet repræsentaret clario-
„rem. Ostendebat similiter mihi
„animas, quæ gratiâ ejus erant desti-
„tutæ, quod sanè deplorandum est.
„Intuebar meam, quòd esset consti-
„tuta, velut cum solis radii in candi-
„dam valde nubem incurrunt, eam-
„que perquam venustam & fulgen-
„tem reddunt. Brevi pòst spatiabatur
„mecum Christus D. per Cœlestem
„istam Civitatem, quæ summè Crea-

*Summū fe-
re gradum
in quavis
virtute at-
rigit Joan-
na.*

*Cuin-
to-
rem anima
sua repræ-
sentat Deus.*

turis rationalibus est expetenda.
Mox verò comitem se mihi præbe-
bat Sanctissima Virgo MARIA,
quæ ut Sanctissimam suam benedi-
ctionem mihi largita fuit, me so-
lam reliquit, egoque multum eru-
bescens ab hac gratia redii.

Ab ea die DEUS pulchritudinem
animæ Sponsæ suæ ob oculos posuit,
cernebatque animam suam usque ad-
eò claram, puram, atque candidam,
ut in comparatione ejus nix atra, sol-
que obscurus videretur, conspicie-
batque eandem veluti variis vividis
& pulcherrimis coloribus perpictam.
Ad hæc insinubatur ei, quòd hæc
universæ virtutes essent, quæ per-
venusto ordine, ac invicem conser-
tione in animâ ejus elucerent, erat-
que quarundam virtutum fulgor aliis
radiantior, efficiebatque ut fundus
ac splendor cæterarum tantò diluci-
dius foras emicare posset. Tali ratio-
ne subvolabat Virginea Sponsa no-
stra ceu Generosa Aquila altiùs atque
altiùs de virtute in virtutem gradu fa-
cto, renovans etiam omni tempore
& cumulans sanctitatem suam, quæ
juxta Sancti Tridentini Concilii do-
ctrinam, bonis duntaxat operibus
adaugetur. *Concil. Trident. Sess. 6.
c. 10.* Siquidem vera animæ perfe-
ctio, non in apparitionibus, extasi-
bus, visionibusve consistit, sed in
constantî virtutum augmento, quæ
suavissimo inter se connubio ne-
ctuntur, quarum mutuo ex consen-
su sonus editur, qui indigeratur pax
animæ, & in hac pace humana mens
animusque quietem suam invenit.

Quòd verò nunc memorata perfe-
ctio tantò commodiùs attingitur,

&

*Pulchritudinem
animæ Sponsæ
suæ ob oculos
posuit, donem
an-
ma DEUS
Joanna
stendit.*

*F
C
m
ac
se
gi
cl
fig*

Et unusquisque magno suo bono se-
ipsum naturæque transcendat pro-
pensiones, hujus Venerabilis Vir-
ginis virtutes pro speculo servire
cunctis mortalibus eisdemque pluri-
mum prodesse poterunt, speciatim
tamen sacratis DEO Virginibus,
quæ Christo JESU desponsæ, post
emenfum longum in Religione an-
norum curriculum, nihil Religio-
sarum habent, nisi Cappam seu
Cœnobiticam vestem. Inducant hæc
velim in animum, matureque ac stu-
diosè expendant illud, quod Euseb.
Emissen. *hom. 9. ad Mon.* ait, vide-
licet, quod gloriosum quidem sit
opus Religiosam assumere vitam, va-
nitatibusque sæculi nuncium remitte-
re. Porro, nullo ejus respectu de-
inceps in Cœnobio improbè aut im-
perfectè vivere, signum sit æternæ
damnationis. Universis ejuscemodi
Monialibus exemplo esse, atque ad
sinceram conversionem deservire po-
test ficulnea illa Evangelica maledi-
cto perstricta *Marc. 11. v. 11.* Venerat
quodam manè ad illam Christus, ex-
teriore specie illam reperit mirè de-
coram expansis latè frondibus, viren-
tibusque foliis vernantem. Quærebat
Dominus an etiam ficus ferret: ut ve-
rò nullam reperit, seriò infelici illi ar-
bori maledixit. Hic Hugo Card.
magnum inquit reperio mysterium.
Ficulnea hæc, quæ sacro in loco sata
fuitque erat, plantata in hæreditate
templi, imago ac figura fuit Religio-
si statûs, cum videlicet quispiam è
sæculo extractus, in amœnum Re-
ligionis hortum transplantatur. In-
quirit tum DEUS an arbor illa dig-
nos pœnitentiæ, virtutum ac sancti-

monia protulerit fructus, ubi verò ni-
hil horum, sed sola duntaxat folia, quæ
sunt arboris vestis invenit, maledicto
eandem sua Majestas ferit. Merita
sanè hæc Religiosæ personæ est pœna,
quæ ad exercendum se in operibus
bonis, multiplici auxilio DEI gratia-
que assistentiâ malè utitur. Quid,
oro, cogitat Sacra Virgo, quæ in Re-
ligioso statu nihil profert, præter fo-
liacea opera, sine ullo virtutum fru-
ctu? Quod nam exercitationis ge-
nus illi est? Putat fortasse illa, secu-
ram se Cœlo, solo Sponsæ JESU
Christi nomine reddi, cum tamen
tam arctæ obligationi, non sine in-
signi perfidia haudquaquam respon-
deat? Redeat, amabo, ad se, prius
quam Dominus maledictum in tor-
porem ignaviamque ejus intorqueat,
eamque tanquam arentem frugis nul-
lius stipitem igni æternum arsurò ad-
dicat. In hac Venerabili Sanctimo-
niali, exemplum nobile reperiet, quæ
pulchrum istum animæ suæ hortum
tantâ sedulitate curavit, ut revulsis
omnibus malè natis pravorum affe-
ctuum loliis, virtutibus cunctis exi-
miè floruerit. Agemus præsentis li-
bro, de præcipuis quibusdam illius
virtutibus, magnamque eo pacto vi-
tæ illius partem recensebimus, quæ
exinde intellectus noster recreetur,
voluntas verò ceu sti-
mulo excitetur.

* *

Ficulnea à
Christo
maledicta
ac mox are-
sens Reli-
giosos infen-
tuosos de-
signat.

CAPUT II.

*De viva fide Sor. Joannæ à JESU
MARIA: quoque illa p[ar]te eiusdem
primarios præcipuosque articulos
procul diffisos infideles edo-
cuerit.*

*Fides quæ
vera.*

*R III
36*

*Cur Chri-
stus D. S.
Petrus ter
interrogâ-
vit an se
amaret?*

Fides est substantia sperandarum rerum certumque argumentum non apparentium. *ad Hebr. c. 11. v. 1.* Porta beatitudinis, basis ac fundamentum Religiosæ vitæ. Attamen sine operibus fides mortua est, perinde atque corpus absque anima. Ut verò vitam habeat fides, charitas eam animet necesse est, quippe quæ est velut anima, dans fidei vitam. Ita nos edocuit Divinus Magister noster, dum Discipulū suum D. Petrum *Joan. 21.* ter percontatur etiamne se amet. Trinā is vice finxit eum confiteri quòd se amet, veluti DEUM Salvatorem suum, eò quòd trinā quoque vice S. Petrus eum negavit, terque in fide aberravit; quò nimirum pro quolibet errore fidei, heroicum dilectionis actum reponeret, ad instruendum nos per hoc, quòd virtus Charitatis anima sit fidei, quæ fidem vivam veramque efficit: Ex qua causa fides Virginis Sor. Joannæ tam viva fuit. Nunquam non illa deflagravit amore DEI sui, atque ignis iste charitatis, qui in ejus voluntate arsit, totum fidei animabat lumen, quod in ejus lucebat intellectu. Jam diximus antè de supernaturali lumine, quod illi D. DEUS de fidei mysteriis infudit, uti & de constantia ejus in iisdem asserendis, cum immobili decreto animi, pro quolibet eorum vitam ponendi, mortis-

que torturas ac dolores, si necesse sit, multoties perpetiendi. Ad hæc SS. *Quam ch-
va in Joan.
na fuerit fi-
des, de in-
jus etiam
constantia
secura red-
ditur à D.
F. M.A.
RIA.* Virgo MARIA constantiæ ejus securam eam reddidit, quæ quodam suæ Assumptionis die illi apparuit, hæcque ad Joannam verba protulit, Filia, in mei nomine Filii, eam tibi gratiam confero, quā semper constantissima in Catholica fide perseveres, quā in te ne punctum unum defideratura es, quantumcunque tribulationibus, cruciatibus, tentationibusque agiteris. Imò quò magis à Dæmone impugnaberis, tantò in te fides augescet magis ac roborabitur, cum perseverante veritate omnium mysteriorum beneficiorumque DEI Filii mei, ejusdemque Ecclesiæ. Promissum illud Regiæ Parentis dilectissimus Filius ejus non solum adimplevit, sed singulari etiam quādam prærogativā quasi coronavit, uti id ipsum famula ejus ad sequentem modum innuit. Rogabam, ait illa, n. 49. Divinam Majestatem velit nobis vivam donare fidem, quoniam alioquin fides nostra esset mortua. Tum que Dominus denuò animam meam Divinā fide induit, quæ adeò viva grandisque erat, uti cor meum in ejusdem lumine consumptum iri videretur. Totis istud tribus diebus in me duravit, ac deinceps ab eo tempore tantopere mihi fidei nostræ mysteria, Redemptionisque arcana mansere impressa, ac si præsens ipsa eis adessem. Ex hac interiore gratia, quam in hac virtute Numen Cælestes Sor. Joannæ contulit, enascebatur ceu è fecunda radice pervigil ac nusquam intercidens cura & studium exorandi DEI pro dilatazione ejusdem

*Vivafides
quid in Jo-
anna ope-
rabatur.*

ejusdem fidei, pullulabatq; ex eadem radice vivacissimus penitissimisque sensus ac dolor immentus persecutorum Ecclesiæ Catholicæ, ejusque hostium immanitatis causâ, uti acerbissimæ illæ lacrymæ, quibus Christianorum lugebat scelera, cum ingenti illo Zelo semetipsum in piamentum cruentamque hostiam, cum intolerandis cruciatibus, pro eis immolandi. Exurgebat pariter ex illa fidei illius græcia heroica ejus fortitudo & infracta vis animi, DEO ipsi Omnipotenti ad protegendum Orbem terrarum in brachia involandi, æquæ ac ex æquo respondens ingens ardor ac desiderium, per Martyrij supplicia sanguinis pro fidei assertione profundendi. Nobis porro id non solum admirandum venit, sed meritò pavendum est, ò quod mores nostri ac vitæ ratio, cum fide vitæque Venerabilis hujusce Virginis minimè concorder. Habemus quidem pro fundamento fidei nostræ doctrinæ ac præcepta Christi D. pro motivo ac stimulo ejusdem tenendæ fidei sunt nobis magnifica & gloriosa Catholica Religionis miracula, ad hæc pluribus votis aliisque diversis obligationem nominibus, ad sectandam perfectionem Christianā obstringimur. Quod verò hisce non obstantibus tam inconsideratè vitam traducimus, sanè ingenti nos istud pavore ac tremore concutiat necesse est. Qui igitur tanto in discrimine non metuit, profectò non ille pro impavido fortique viro, sed stolido ac vacordi homine habendus est. Nescio equidem, quæ se fides nostra habeat, cum videam quonam modo vivamus, Credere, ut Christia-

num, & vivere tamen ut Ethnicum aut hæreticum, an non hoc, obsecro, ingens est malum? Deploandum est meritò, inquit Cyprianus, quod in tam perspicuo, fidei gratiæque lumine, in tam variis Cœlestium benedictionum influxibus, nihilo secius non desint malè ominatæ ac infelices noctuæ, quæ cum solis radiis oculos præcluserint solè se obscurasse arbitrantur. Non sic egit hæc sponsa Christi, hæc mascula Virgo, hæc lucida Ecclesiæ fax, quæ operibus incensæ intus Charitatis fidei suæ lampadi tantum splendoris addidit, suumque inde intellectum sic illustravit, ut fidei sacrosanctæ jubar toto Orbe sparserit, multosque eadem luce in longissimè distitis regionibus infideles Barbaros illuminavit.

Frequens admodum Sor. Joanna, conspectissimò DEI miraculò in Provinciis Regnisque Imperii Ottomanici fuit. Fuit pariter in Brasilia, Philippinis Insulis, in Regione Amazonum, aliisque toto Cœlo à nobis distantibus terris. In hisce omnibus terrarum regionibus Christi fidem Ancilla D. prædicavit. Gestabat manibus miraculosam Christi D. faciem, de qua sup. egimus. Ab hac facie tot prodibant radij, ut eo convicti lumine, Gentiles Barbari vociferarentur & dicerent. Si DEUS ille, quem tu nobis prædicas, tam pulcher est, atque hic quem nobis monstras, tunc nos Christiani esse volumus. sublatòq; ingenti clamore, unanimi voce sacrosanctum Baptisma expetebant. Sic generosa Herois nostra Joanna circumagrabat vexillum fidei in

B b b 3 cam-

*Opera fidei
ni respon-
deant meri-
to cuius
Christiano
pavendum.*

*Joanna per
Barbaras
nationes fi-
dem Christi
mirabiliter
prædicat.*

*multosque
convertit.*

*incarcerava-
eos per Tur-
cicas ditio-
nes Chri-
stianos in-
visit & ani-
mat.*

*Barbato-
rum proles
eduliorum
fragmini-
bus sibi
conciliat.*

campis hostilibus Inferni hostis, lu-
crata Regi luminis tota infidelium
gentilium agmina, quæ eadem Sor.
Joanna ad veram fidem traduxit.

Ardens iste veræ fidei ultra pro-
ferendæ zelus, fidelem Christi An-
cillam ad majora exquisitoraque
semper inventa accendit, dum illa
ceu volans igris ac lumen citra lassitu-
dinem, in modum itrequieti solis,
Turcicas peragraret ditiones, omnes-
que fidei causa captivos in carcerum
ergastulis inviseret, eosque ad pati-
endum moriendumque etiam pro
fide adeo inflammaret, ut complures
eorum Martyrij desiderio, Tyranno-
rum eorundemque minarum con-
temptu, se ad moriendum invicto vi-
rilique animo obtulerint. Inter alios
Algerij S. F. Joannem de Palacios ex
Ordine Sanctissimæ Trinitatis invi-
sit, qui postmodum palo per viscera
adacto, infixus obiit. Jam antea cum
illo Ancilla D. egerat, sublimemque
de illo, ob insignem ejus virtutem ge-
rebat opinionem. Serebant illi ambo,
dum eâ occasione simul versantur,
suavissima inter se colloquia, seque
mutuò blandè contuebantur, velut si
duo essent Cœlestes Angeli. Joannes
illi quædam spiritu Prophetico futu-
ra prædixit, multa que salutaria dedit
consilia, Joanna ex adverso ad Mar-
tyrij palmā coronasque eum anima-
vit, quas postea invicto animo est
consecutus.

Quando Sor. Joanna ad longè po-
sitas Indiæ terras abibat, accipiebat
secum aliquantulum panis, atque e-
jusmodi plura aliaeduliorum frag-
menta, recreandis illis idonea, distri-
buebatque ea parvulis, ut eo pacto
benevolentiam animosque eorum

lucraretur, ac tum intellectui lumen
fidei infunderet. Erudiebat eos famu-
la Christi in Christianis legibus ac in-
stitutis, porro illi absque difficultate
sponsam D. intelligebant, amplexa-
banturque eam valde reverenter,
propter quod infantes innocui à Pa-
rentibus vapulabant, virgis cedeban-
tur, aliisque pœnis afficiebantur. Eve-
nit quandoque, ut octo talium par-
vulorum inspectante Ancilla Christi
Martyrio afficerentur. Cumque ex ijs
Sor. Joanna quæreret, an legem Chri-
stianam, quam ab ea didicerunt, in-
concussa fide confiteantur? Respon-
derunt: nos credimus & confitemur
omnia, quæ tu nobis dixisti. Credi-
mus in DEUM Omnipotentem
Creatorem Cœli & terræ. Credimus
& confitemur S. Trinitatem Patrem
Filium & Sp. S. tres distinctas
Personas, & unum solum DEUM
verum. Credimus quod Christus no-
ster ac totius humani generis Redem-
ptor sit Filius DEI, quod sit homo fa-
ctus, & in mundum venerit, ut nobis
Cœlum lucraretur. At Charissima
Virgo, quânam ratione S. Baptis-
mum assequemur? Non est id neces-
se, Filij mei aiebat Joanna, dum pro
Christo mortem oppetitis, vestromet
sanguine baptizabimini, Martyriique
coronâ insigniti Cœlum intrabitis.
Atque his Angeli isti, Janimo impavi-
do vitam ponebant pro DEO suo,
proque temporali æternam vitam
consequabantur. Sed enim verò quan-
ti putas non constituisse triumphos
istos famulæ Christi? Quantum non
illa contra Principem tenebrarum e-
jusque assecclas decertavit? Sagam
eam strigemque nuncupabant Indi,
eò quod in Aquilæ modum per aëra
eam

*Mirabili
quodā m-
do Barba-
torum pa-
vulis in
Martyrio
assista.*

Volans per eam ferri viderent, petebantque il-
aëra sagittis lam etiam jaculis. Stygij vero maligni-
petitur, ab que Spiritus quotidie illam atrocissi-
Indis, & me discutiabant, quoniam illis Do-
à damoni- mini sponsa plurimos veteres subje-
bis obid ctos è faucibus eripiebat. Adhæc ip-
dis cruci- samet variè sese afflictabat, quò gra-
amr. tiam consequeretur quamplurimas
ad Cælum animas perducendi. De-
niue mundo illa erat instar luminis,
quod seipsum consumit, ut omnes
circumstantes illuminat. Non exigitur
quidem ab aliis Virginibus, quæ
Christo æquè desponsæ sunt, ut in
tam magnificis naturamque exce-
dentibus factis sponsam Joannam i-
mitentur, nihilo tamen minùs solici-
tæ plurimùm cum Joanna sint oport-
ter, ut lampadem fidei nunquam non
ardentem habeant, oleumque illi mi-
rum opera Charitatis assidue af-
fundant.

CAPUT III.

De firma spe Sor. Joanna à JESU
MARIA; quantasque in hac virtute
gratias DEUS sponse sue contu-
lerit.

Quid sit
spe.

Spes est Theologica seu divina vir-
 tus, quâ nos mortales in hac mor-
 tali vita cupimus speramusque DEO
 ceu summo bono in beatitudine æter-
 num perfrui. Scot. in 3. dist. 26. q. 10. at-
 que id assequi confidimus mediis,
 quæ divina Providentia ad hoc ordi-
 navit, operum scilicet, quæ ratione
 præditi homines cum DEI auxilio
 faciunt, suntque illa vitæ æternæ me-
 ritoria. Porro virtus hæc non consistit
 in eo, ut quis ad finem scopumve Spei,

id est Beatitudinem anhelet, quoni-
 am appetitus hic naturalis est, & in
 eo errare non possumus, sed in eo po-
 tissimum est sita, ut electionem medi-
 orum, quæ ad salutem ducunt, rectè
 ac summo judicio ordinemus, & in
 isto perfacile crasse impingere erra-
 reque possumus. Quare in hac medi-
 orum electione summâ cautione ac
 circumspeditione utamur necesse est.
 Et sanè ingens ea foret stoliditas, fi-
 nem assequi velle absque mediis, mag-
 na pariter foret imperitia nescire de-
 bite applicare media, quorum seu u-
 num sive alterum, magnum esset ho-
 mini malum. Longè ab his erroribus
 absuit Virgo nostra Joanna, ut in to-
 ta vitæ ejus serie videre est. Desideri-
 um ejus æternæ Beatitudinis, quod
 firmæ innitebatur fidei, semper sic
 fuit constitutum, ut sponsam Christi
 assidue impelleret recta & aptissima
 media apprehendere. Ea media sunt
 opera ejus bona, quæ cum auxilio di-
 vine gratiæ illa peragebat, deque ijs-
 dem connatis spirituique adversis ap-
 petitibus ad eò triumphabat, itemque
 corpus suum ita spiritui subdiderat,
 ut exterior homo promptus ageret,
 quod interior dictaret vellentque fieri.
 Erant in sagaci oppido hac Virgine
 opera gratiæ ac spes beatitudinis æ-
 ternæ mutuo sibi adjumento. Desi-
 derium quippe supernæ felicitatis fa-
 ciebat, ut ejus voluntas resolveret se
 ad operandum cum gratia divina, o-
 pera verò quæ gratiæ divinæ agebat
 auxilio, vividius semper æternæ salutis
 reddebant desiderium, illudque ani-
 mabant. Adhuc tamen majus quid
 præstitit Sor Joanna, dum scilicet sin-
 gulari solertiâ indefinentem suam
 for-

Opera bona
desiderio
speique felici-
tatis æter-
na sunt soci-
anda.

formidinem cum firma DEI misericordia fiducia copulare noyit. Et quia sanctus hic timor ei tanquam navi saburræ instar servivit adversus ventos fluctusque omnis præposteræ temerariæque confidentiæ navigabat faventibus auris, summâ securitate, per mundi hujus turbulentum mare, portumque ac litus æternæ beatitudinis petebat.

*Duo scopu-
lis in quos
præcipuè
homines
impingunt.*

Inter alios in hoc terrarum Orbe adversarios, mortalium animæ duos potissimum habent, suntque illi veluti gemini scopuli, in quos impactæ diffiliunt, neque optatum tenere portum valent. Unus illorum est diffidentia, alter præsumptio. Alliduntur quidam ad scopulum diffidentia profundoque merguntur uti Cain: alij verò confringuntur ad naufraga præsumptionis saxa, sicut lucifer. Extolluntur hi in suo arroganti animo, veluti à propriâ virtutis luce ac pulchritudine sua sint illustres, alij verò diffidunt de misericordia DEI, deterrenturque ab ea malitiæ suæ scelerumque immanitate. Itaque ne in alterutrum horum scopulorum allidatur anima, oportet ut una ex parte impotentiam suam debilitatemque semper præ oculis habeat, atque in salutari timore perseveret, altera verò ex parte immentem Bonitatem & misericordiam DEI consideret, ne spes fluctuet. Palmare hoc sanè spiritualis disciplinæ opus industria, Virgo nostra peregre-
giè contestata est, prout id non immotus duntaxat exemplaris ejus vitæ tenor ostendit, sed propria etiam verba palam faciunt. DEVS me custo-
diat inquit illa. Omni die omnique momento me invenio divino huic

Domino semper magis magisque ob-strictam. Sit ille benedictus in sæcula, quod mihi tantam demonstret benevolentiam, tantasque largiatur gratias, quasi ego id promerita essem. Semper ille sine fine sit benedictus! Si mansuetudo ejus ac bonitas, magnificentia & Majestas, itemque misericordia alibi se non proderent aut norarentur, in hoc tamen vilissimo terræ vertimulo perspicuè cerni posset. Adhuc huc omnes laborantes diffidentia mortales, hic edocebuntur, quem admodum sperandum fidendumque sit. Videbunt, quod cum ego penas omnium damnatorum demeritis meis peccatisque promerear, immensa tamen ejus bonitas, consuevit mihi misericordiam demonstrat, quoniam is est, qui est, ego verò non merear ut terram calcem. Paucis hisce verbis instituit nos in præcipuo disciplinæ spiritualis articulo, quo nimirum pacto spem nostram cum securitate ad æternæ vitæ portum dirigere valeamus: & hoc totum consistit in timore ac fiducia, dum scilicet anima pertimescit, in consideratione suæ fragilitatis, peccatorum suorum, meritaque pro ejus pœnæ; & nihilominus in DEO ejusque infinita misericordia integrè confidit.

Sanctus iste humillimæ Virginis timor erat propriæ suæ animæ causa tam vehemens, ut non desisteret eam Dominus in horas erigere atque animum ei addere, quod sanè etiam erat pernecessarium. Apparuit illi quodam tempore Dominus velut si à recenti sua flagellatione veniret, cogitabat Sor Joanna, quod peccata sua Domi-
num
timendum
ac speran-
dum homi-
ni dū in
terris de-
git.

am tam dirè exceperant, quodque eorum veniam non posset consequi, defectu veræ peccatorum pœnitentiæ; Ex hac inconsiderantia in tantam delapsum est cor ejus tristitiam, ut amarissimè inciperet flere. Ut verò D. Sor, Joannam ita constitutam vidit, „Joanna mea, inquit, quidnam agis? „Columba mea, quidnam tibi est? „Dominè mi, respondet famula ejus, „cur quæris quid sit mihi, cum Majestatem tuam ita malè acceptam viderem, cognoscamque totum id peccata mea causasse? Hæc simul ac Jo- „anna protulit, invertit se Dominus, videbatque Joanna tergum ejus totum immanissimè ac prorsus miserandum in modum discussum & vulneratum, ob idque adhuc amarius flere cepit. Ut ergo Dominus fletum ejus cohibere posset, iterum ait illi. Si immodicus pavor tuus ex peccatis tuis oritur, cur non vides ea jam esse abolita? Cur timore trepidas, ubi nulla timendi causa subest? Jam te cruento meo abluisti, nunc nive ipsâ es candidior, dilata cor tuum, bonoque animo esto. Licebat sanè hoc illi præstare medio tantæ gratiæ ac favoris. Verùm stygius dæmon ex humilitate ejus anam arripiebat, & ex eo ingenti metu, quem ob peccata sua pectore gerebat, cepit ei insibilare damnatum eam iri.

Dum igitur tentationis ejus causa Sor. Joanna vehementer contristaretur, evenit ut in Oratione sua quadam vice extra se raperetur, ducereturque ad Augustam quoddam Palatium, quod collucentem supra omnem modum portam habebat. Prodiit è porta hac Gloriosus Patriarcha Francis-

cus, contuebaturque famulam Domini, sed conversus iterum intro abiit, supervenit mox Gloriosus P. Dominicus, Joannæque aspecta iterum introiit. Similiter D. etiam Apostolorum Princeps continuò adfuit, aspexit illam & retrò abiit. Postremò prodit foras Gentium Doctor S. Paulus, quam ut aspexit iterum retroversus intro rediit. Dici non potest, quantum humilis Virginis animum visum istud perculerit, totamque consternaverit. Cogitationes imaginationesque variæ dissipabant cor ejus, videbatur sibi Christum D. graviter offendisse proptereaque sancti illi secum loqui abnuerent. Diffuebat tota lacrymis, præ intimo dolore animi, orabatque à divina Majestate, veni, & Sanctos ut pro se deprecantur. Cum igitur benignitas divina angorem ac tristitiam famulæ suæ ultra ferre non posset, ad eum, qui sequitur modum, eam consolari voluit. Prodiere rursus Gloriosi Sancti Dominicus & Franciscus simul per dictam portam foras, Sequitur eos è vestigio Dominus inter Apostolos S. Petrum & Paulum medius, eratque Dominus trabeâ Imperatoriâ indutus, quæ pretiosissimis, & supra omne solis jubar micantibus gemmis distincta erat. Ea in specie venit ad Joannam, intuebaturque eam blandè quidem, severo tamen simul, etiam intuitu, aitque ei: Quousque tandem durabit hic tuus timor? Quando tandem mihi fides? Nul- „lane, quæ tibi sint satis, signa monimentaq; amoris mei habes? Tertia valdè fuit humilis sponsa, ut sponsum suum dulcissimum iratum

Christus
Joannam
nimium ti-
mentem so-
latur &
confirmat.

Et etiam ea
de causa
blandè in-
crepat.

vidit, abjecit se ad pedes ejus, veniamque supplex profunda cum demissione oravit. ipsius quoque Majestas brachiis eam excepit, aitque: Ignosco tibi. Curam gere Ecclesiæ meæ, nam ob id ego te in hoc mundo servo præsidem ac Proteatricem peccatorum.

His atque similibus aliis favoribus confirmabat Dominus cor sponsæ suæ, nihi ominis tamen tam profunda erat ejus humilitas, tamque illa parum sibi fidebat, ut Dominus, quod scilicet Sponsa ejus optatâ tandem quiete potiretur ei semel apparuerit, corque ejus exemerit: acceptoque illo in manus argenteis, quæ tamen mox in aureas sunt conversæ, literis uni cordis illius lateri inscripsit, JESUS MEUS, alteri Spes mea. Quod simul sumptum sonat, JESUS est Spes mea. Postremò ait esse eam prædestinatam electamque ad æternam vitam, & uti electam libro viventium insertam. Hæc est profectò singularis gratia & favor, qui paucis admodum obtigit. Siquidem hoc prædestinationis arcanum seu Electionis ad beatitudinem æternam suis etiam intimis amicis facillè non pandit DEUS. Et tamen id Joannæ Sponsæ suæ dilectæ revelârit, non tamen illa secura vivere voluit, sed perinde egit ac D. Paulus Apostolus qui ad tertium usque Cælum abreptus fuerat quæque Omnipotens DEUS gratiæ suæ securum fecit, talique ratione salutis suæ certus ille evaserrat adhuc tamen tã securè agere noluit, quin pœnas de se sumeret castigaretq; corpus, quod nimirum adhuc tutior magis esset: Prout idemmet hoc de

se testatur: Castigo inquit ille Cor. 9. corpus meum & servituti subijcio, ne fortè cum aliis prædicaverim ipse reprobus efficiar. Sic prorsus agebat ista assecurata Virgo, postquam illi DEUS electionem suam ad salutem revelavit, vehementi nihilominus illa vivebat in solitudine tantoque majorem exercebat pœnitentiam, nunquam non satagens, ut per bona opera certam spem suam efficere.

CAPUT IV.

*De ardenti Charitate famula
DEI Sor. Joannæ à JESU
MARIA.*

Regina Virtutum, animæ vita, participatio divinæ naturæ Charitas, *Quid sit Charitas.* pro objecto suo scopoque DEUM Omnipotentem habet. Consequitur ergo, quod qui hanc virtute potitur, divinam Majestatem etiam ex toto corde diligit. Quis jam edicere valeat quàm eximie ac mirabiliter castissima nostra Virgo Joannæ præ aliis hanc virtute eluxerit? Ex operatione Charitatis, prærogativa hæc luculentius adverti poterit. Præcipua Charitatis operatio est amantes ambos mutuo in- *Primus effectus est se invicem amare, ut dicitur in 1. Joann. 4. 19.* ter se unire, DEUS jam, cum tamen sit DEUS, aded unum esse cum hac sua Creatura voluit, ut suum cor cum illius corde commutârit, sæpenu- roque ad sequentem modum eandem sit allocutus. Nunc scis, quod ego me tibi copulârim, quod tuus ego sim, & tu mea, quod ambo nos unum simus, quodque aliud inter nos esse non debeat, nisi cor unum & una voluntas. Quoniam ergo cor est prin- *cipi-*

*Christus D.
Joannæ in-
dicat esse e-
lectam ac
prædestina-
tam ad glo-
riam.*

cupium vitæ, potuit hæc Apostolica mulier cum omni proprietate dicere, quod Paulus Apostolus dixit ad Galat. 2. Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus. Quod si Sor. Joanna de se id non asseveravit, asseveravere tamen ejus nomine Angeli. Dum namque aliquando Sor. Joanna altissimè contemplatione abrepta esset, reperit se Cruci admodum fulgidæ ac radicans affixam, pone eam cruci pariter fixus pendebat ipse Christus, procedebant ab ejus cruce radii in Cruce Sponsæ suæ, tantoque Joannam splendore reddebant illustrem, velut si solis radii in lucidissima Chrystallo exciperentur. Aderant spectaculo huic ac scenæ amoris præsentis complures Angeli. Ubi igitur Ancillam Domini tali modo cruci affixam videre, quidam ex iis percontabantur. Quæ est ista quæ ascendit in Palmam ut apprehendat edatque fructus ejus? Alij vero respondebant: Hæc illa est non jam illa, quippe in qua vivit JESUS Christus. Erat sponsa ejus semper adeo illi unita, ut nusquam ab eo divelleretur, quandoquidem cautissima Virgo toto vitæ suæ tempore tantum abest, ut lethali labe conscientiam inquinaret, ut etiam nunquam non ardentissimo DEUM amore dilexerit. Idipsum divina Majestas eidem indicavit. Quia verò S. Joanna melius ipsa loquitur, propria ejus verba hic admittiri lubet.

„ Eram aliquando, inquit illa, n. 22.
 „ plurimum derelicta solatij, expers,
 „ neque ad me iterum redire potui.
 „ Monstravit mihi tunc Dominus
 „ Crucem illam, quam corde meo ge-
 „ ro, undiq; flammantem, igneam ac

veluti cruore lotâ, indicavitq; mihi, hæc esse viam illam, quæ mihi tenenda sit. Præcepit is mihi ut in omnibus operibus vestigia ejus sequer, quod etiam se facturam, quoad sibi fas foret, anima mea recepit. Istic divina Majestas permagnæ cujusdam ab se mihi collatæ gratiæ me commonefecit, videlicet quod per omnes totius vitæ meæ dies, citra ullum incrementum conscientiæ, eruerit me ex cunctis occasionibus, quas malignus dæmon mihi præparaverat. Fecit hoc DEUS ob id duntaxat quòd sit, qui Est, ego autem tam fragilis imbecilla fragilisq; sum, uti reverâ sum, & talem me agnosco. Eodem momento cæperunt omnes sensus mei ac potentia amplius intra se colligi, ita ut anima mea ultra modum sublimè raperetur; atq; in hoc ingenti favore patefiebat mihi immensa magnitudo ac Bonitas Divina, sic ut anima mea tunc cognosceret, quòd nemo eum diligere queat ut dignus est; verum quod sola ejus divina Majestas, quantum digna est diligi, seipsam diligere valeat, fiebat mihi pariter palâ protectio & custodia, quam nobis impendit SS. Trinitas, itidemque magnus ille amor, quem demonstravit nobis æternus Pater, cum Filium suum unigenitum daret nobis. Adhæc cognitionem sum consecuta, sum Majestatis ejus benevolæque provisionis, quam gerit erga puritatem animarum nostrarum, qualiter nempe sit voluntatis ejus, ut anima humana permultum illuminata, & Charitate prædita ad originem suam, unde profecta est, redeat, atq; ita, dum anima

Omnes peccandi occasiones DEUS Joannam sustulit.

Solus DEUS seipsum dignè amat.

*Anima
charitate ut
aurum igne
purificatur.*

„mea hanc DEI voluntatē perspicit,
„omnem adhibet conatum ac dili-
„gentiam ad emundandam se, eò dū-
„taxat, quòd ei cōplaceat. Et quia pro-
„bè novit, animam per Charitatem
„eū aurum per ignem depurari, in-
„de unicum ei est desiderium Charit-
„tate conflagrandi. Omnia verba hæc
„sunt tanquam scintillæ igneæ, Charit-
„tatis Joannæ, atque vel hinc liquidò
„licet cognoscere charitatem, quam
„præclara hæc sponsa erga divinum di-
„lectissimum suum sponsum habuit, ad-
„deò robustam, fortem, eximiam con-
„stantemque fuisse, ut nullā graviori
„culpā toto vitæ suæ curriculo eum of-
„fenderit, aut inventam in sacro Bap-
„tismatis fonte gratiæ gemmam un-
„quam perdiderit.

*Altera
Charitatis
operatio ad
herere a-
mato.*

Altera Charitatis operatio est,
quod amans sine suo amato esse ne-
queat. Operatio ista vel ex superiore
tanquam capite originem ducit, vel
peculiaris est Charitatis effectus. Cum
etenim amans magis vivat in eo quod
amat, quàm se ipso, ex consequenti et-
iam perspicuū est, eum in se ipso neu-
tquam quieturum, si ab amato suo sit
avulsus & absens. Expendit id probè
D. Bernardus, dum de S. Sponsa cum
sponsus ei esset absens ita loquitur. Au-
diebat supplicem illius clamorem ac
vociferationem, videbat etiam extre-
ma quæque illam conari, ut animi e-
tiam oppressa deliquio, ultimā neces-
sitate conflictaretur. Unde, inquit
idem Bern., mirum non est, quod ab-
sentia dilecti desiderium ei acuat, eo-
que major sit pœna dolorq; quòd ma-
jus fuerit desiderium. Idem istud fla-
grantissimæ amatrici nostræ sponsæq;
Joannæ usu venit, prout sequentibus

testatur ipsa. Quādā vice, inquit illa
dum fenestram quandam prætereo, o-
culos in Cœlum sustuli, subitq; me
vehemens divinæ Majestatis deside-
rium. Anima item mea tota, cupidi-
tate illa erat abrepta, totaliter que e-
jus amore succēsa. Ut ergo vidi nec-
dum integrè diluxisse, magnā voce
exclamare dicereq; cæpi. Ubi te in-
veniā ô Phosphore, ô Stella matu-
rina? Quibus dictis, Dominum in-
tra me vidi, qui ad me invisendū ad-
venerat. Erat anima mea instar can-
didæ nubis, Dominusque venit, cum
valdè blanda tenuique aura suis in-
volutus vestibus, quæ plus quàm
sol ipse radiabāt. Et sicut sol suis ra-
diis nubem candidam, valde pul-
chram & fulgentem reddit, ita planè
operabatur sol hic divinus in anima
mea. Per omnes illas vices, quibus
gratiā istā percepit anima mea, novo
succendebatur amore vidēdi agnos-
cendique suum Creatorem, eidem
q; serviendi. Nescire sibi tunc vide-
batur aliud præterquā flere, & apud
Excelsam ipsius Majestatem queru-
lari.

Num. 148. ait dum aliquando in-
genti DEO fruendi tenerer cupidi-
tate, (quasi scilicet id merita essem)
visa est mihi ejus Majestas ac dixit:
Habes me apud te, & necdum con-
tenta es? Ego sum apud te manebo-
que semper, cum in te delictum me-
um voluptatemque habeam, tan-
quam meo delictarum hortu. Possit ne
luculentius à nobis desiderari testi-
monium incensæ anxietatis ac flagra-
ntissimæ cupiditissimæ cupiditatis, quā
æstuabat amans Virgo Sor. Joannæ
dile-

*Delictum
hortu
Christi
Joanna.*

dilectissimum Sponsum suum intue-
ri seque cum eo intimè unire? De-
nique absente Sponso erat Sponsæ
vita morte ipsa amarior. Discupie-
bat, anhelabatque Joannæ, uti Apo-
stolus Paulus, fervidissimè, dissolvi,
ac mori, ut totâ æternitate apud suum
DEUM Sponsumque permanere
posset.

*Tertia chari-
tatis ope-
ratio dolore
cum dolore
amatus.*

Tertia Charitatis est operatio, do-
lor gravisque sensus amantis, cum
amatus offenditur. Siquidem dolor
animi ulque adeo cum amore con-
crevit, ut juxta mensuram amoris, ob-
laccitum offensumve amatum a-
mans tristetur. Ingens illa Divini
amoris flamma, quæ pulcherrimam
istam Salamandram nunquam non
utebat, colligi negotio potest, è peni-
tissimo eam exedente sensu doloris,
qui ardens flagransque pectus illius,
ob multiplices gravissimasque dilecti
sui offensas afficiebat. Quocircano-
bis aliud hic agendum non restat,
quàm ut reminiscamur eorum, quæ
jam ante copiose relata fuere. Cum
Gloriosissima Virgo MARIA lacry-
mans oculis Sor. Joannæ aperuisset
varias offensas & crimina mundi,
adversus Sanctissimum Filium suum
impie perpetrata, cor ille tunc Spon-
sæ suæ totaliter succendit & flagrans
amorem reddidit: an non tunc simul
pectus illi dissiliit cruentusque fons
sanguinis è disrupto ejus corde pro-
rupit? Majus quid amore ardens
Seraphin præstare queat? Nihil ma-
gis adversum Divini hujus Seraphini
animo erat, quàm DEI offensas spe-
ctare oculis, profundebatque in pec-
catorum consideratione non lacry-
mas tantùm ex oculis, sed & sanguis

nam è corde, quod in pectoris pene-
tralibus eidem præ dolore crepuit.
Ideoque non illa semel duntaxat, sed
innumeris vicibus sese obtulit, ad fe-
renda. Omnium SS. Martyrum sup-
plicia, quod scilicet eo pacto crassas,
immanesque omne genus dilecti sui
offensas averteret. Dicendumne jam
videtur Virginem istam esse Marty-
rem, cum tot, tamque graves cru-
ciatus in corpore, interiusque in ani-
ma pro DEO suo sit perpessa? Ne-
quaquam. Non enim illa Martyr actu
effecta est, eò quod persecutores Ec-
clesiæ Tyranni Sponsæ hujus sangui-
nem minimè fuderint. Erat tamen
illa Martyr amoris, qui pharetræ suæ
sagittis cor Sponsæ suæ transfixit. Si
D. Cyprianus de SS. Confessoribus
bellè asseruit, cordi animoque SS.
Confessorum Martyrium defuisse,
non verò animum Martyrio, quid
non de hac flagrantissima Virgine
dici possit, quæ non solum corde ani-
moque Martyrio non defuit, sed et-
iam atrocissimas Martyrii pœnas cor-
de suo pertulit, atque singulari & in-
audito Martyrii genere innocentissi-
mum venæ cordis sanguinem pro-
fudit?

*Joanna est
Martyr a-
moris.*

Ex hac incensa totaliter Charitate
DEI, ardor Charitatis in proximos
ut arbor à radice ortum duxit, atque
id tantò magis, quod Advocata Pro-
tectrixque mortalium à DEO esset
constituta. Diversa ejus opera, mo-
destiæ, laboresque hominum causa
exhausti, ac multò longè ingens illius
pro humano genere plura agendi ac
tolerandi desiderium, omnem exce-
dit vim humani eloquii. Tota illius
vita aliud non est quàm vehementis

*Ex chari-
tate DEI
nascitur
charitas
proximi.*

Ccc 3 ejus

*Pectus cor-
que Joannæ
disruptum
in laqueum
causa.*

*Variis ar-
tibus utitur
Joanna ut
peccatoribus
veniam ob-
tineat.*

*Magnus
DEUM
amantis a-
mor non est.
qui cum a-
mentem
non facit.*

ejus imago charitatis, quam pro cor-
porali æquæ ac spiritali hominum e-
molumento gerebat. Hic erat cogita-
tionum ejus verborum atque operum,
ejus desideriorum, orationum lacry-
marumque ejus jejuniorum, duri &
peracerbi vestitus, afflictationum sui
& horribilis poenitentiae scopus. To-
tum id ad procurandam totius mun-
di peccatoribus misericordiam diri-
gebatur. Deinde, non immerito ob-
rigescet intellectus noster, si recogitet,
mira ejus variaque inventa & artes,
nec non indefinentem curam veniæ
peccatoribus obtinendæ, Divinæque
Majestatis à severitate ad misericor-
diam, mirâ quâdam ratione infle-
ctendæ. Erat quippe nonnunquam
ejus angor in deprecando pro homi-
nibus adeo vehemens, zelus atque ar-
dor eorundem salutis tam incensus, ut
veluti mentis impos extra se posita, tã
aliena loqueretur, eaq; ageret, quæ ad
rectæ rationis amussim exacta, meritò
supervacua, temerarij, audentis præfi-
dentisq; nimis amoris videri potuis-
sent, dum illa interdum DEO auderet
dicere, si peccatoribus nec noscere
è libro se vitæ suæ Majestatis punge-
ret. Mox deinde DEUS veluti pro-
vocare ausa, aiebat ad illum; si tua
Majestas nolit precij meæ acquiesce-
re, æquæ parum ego ejus voluntati
præceptisque morem geram. Non ad-
modum grandis est charitas, quæ a-
mentem amentem non efficit. Aman-
tes animæ DEUM alloquuntur ver-
bis, quæ puro è zelo amoris pro-
fluunt, quæ quidem humanæ menti
deliria videntur, DEUS verò tan-
tum abest, ut se a græ ferat, ut
etiam ejuscemodi animæ magis de-

vinctum sese demonstrat, uti in hac
dilecta Sponsa sua perspicue osten-
dit. Sic illa nimirum ploraret, aut
quempiam sensum doloris iramve
proderet; tum enim verò juxta vo-
luntatem ejus peragebat omnia, sele-
que victum ac captivum dabat, non
sine singulari devincti animi signifi-
catione. O perquam amabile certa-
men, inquit D. Ambrosius, *serm. 15.* fe-
lix violentia, quæ non contemptim
rejecitur, sed amabiliter atque amicè
acceptatur! Hunc in modum quan-
do servi DEI cum DEO pugnant,
tunc eò majore veneratione cultuque
DEUM reverentur, quò ejusmodi
amicæ vi DEUM actius oppugnant.

Quam incensa flagransque Joannæ
nostræ fuerit Charitas, non modò ex
ejus effectis, sed ipso etiam originario
ejus fonte cognosci perspicue potest.
Bini aliquando Angeli purpureo to-
toque igneo Sponsam Christi indu-
mento convestiêre, eamque ad se-
quentem sunt allocuti modum. Joanna
huc nos advenimus a legatione, ut
hâc te veste donemus, ut hâc te
ceps nullâ rerum terrena cupi-
ditate tenearis, sed omnis tua incli-
natio appetitusque in res Divinas
propendeat. Ita etiam evenit; per-
actâ quippe hâc Cœlestis indumenti
traditione, persensit Joanna esse se in-
ductam virtute ex alto, & quidem tam
vivo ac vigente incendio roboreque
Divinæ charitatis, ut tota propemodum
conflagraret ac contabesceret ingenti
desiderio, omnes mortalium animas
Sponsi sui amoris igne succendendi &
concremandi. Vivacissimis ardebat
in illa fervor iste Charitatis flammis,
summo cum desiderio vitam profun-
dendi

*Omnis
anna pro-
pensis Di-
vino mun-
re ad Cœ-
lestia fer-
tur.*

*Mori par-
ta est a-
mor DEI
creatura
invenit.*

dendi, quò sanctus ejus amor mortaliū animis ac pectoribus inferi posset.

Aliā quāpiam vice Sponsa Christi abrepta ecclasi erat, reconditā significatione arcanorum plenā. Vidit se in alto quodam monte, Christumque specie hortulani conspexit, excelsam eo etiam in schemate Majestatem præferentem. Dum igitur Joanna ejus actiones intentè observat, videt suum animæ hortum, ab eodem pretiosissimo ejus rigare sanguine, Charitatem feri, ejusdemque virtute animam suam perquam frugiferam reddi.

Aliā quādam die cū Sor. Joanna in Oratione in DEO collecta esset, ingenti ardebat desiderio proprio amore exui. Interea supervenit ei tanta amoris vehementia, delectabilisque mentis alienatio, quasi anima ejus è corpore gestiret exilire. Eā in ecclasi conspexit Redemptorem nostrum tali specie, quā hic in terris versabatur. Reclinātur se is proximè ad cor Sponsæ suæ Joannæ, Crucemque quam illa assidue in corde circumferbat. Gerebat penicillum manu, Sponsamque suam vividis aded lucidisque, pulchrè & eleganter depinxit coloribus, ut radians ei quidam Adamas, ac micans simul purpura videretur. Ut igitur Dominus manum retraxit ab opere, comperit Joanna se Divino amore totam succensam & ardentem.

Alio item tempore cū famula D. minimè cogitaret, sensit animam suam in magnanimæ Aquilæ modum summā spernitate in alta subvolantem, ut scilicet sacram in Divino pectore prædam abriperet, tuncque eam Dominus verbis multum consolatoriis est

allocutus. Filia, dicens, curæ tibi sit, velim, honor meus atque gloria, ego verò te tuaque curabo.

Hiscæ atque aliis ejusmodi Divinæ benevolentia favoribus ac gratiis, quæ ipsas inscrutabilis Divini Oceani ripas veluti supergressæ, latè sese diffuderant, ejusque filia Joannæ cor inundārant, Virginei ejus pectoris concha ardentissimo S. Spiritus igne tota quanta repleta fuit. Deprehendebat illa colorem ejus incendii ex multigenis ejus operationibus, quas illa modo valde sublimi exponit, quantumvis verbis differat simplicibus. Igitur num. 227. vitæ suæ ita loquitur. Effectus, qui in anima mea

exinde remanent sunt, humilitas, ac supramodum dulcis lætaque fruitio, cum intentissimo desiderio summi communisque omnium boni, atque ut cuncti mortales immensam DEI magnitudinem bonitatemque agnoscant. Rebus sic constitutis remanet anima, creaturis omnibus veluti mortua, nec ullius rei hujus mundi meminit, siquidem summum istud bonum in ejus cor venit, totum id occupat, ejus magnitudinem dilatat, magnāque in anima sibi sedem constituit, summā cum pace ac quiete potentiarum. Porro anima exinde aded fit ebria, ac si stolidia & amens amore esset. Est illa tum quoque plena delitiis ac jubilatione, idque cum exteriori illius etiam sensu neque lætitiæ modū ponere, frænareve gaudia prævalet, quantumcunque etiam connatur, sibi que vim inferat. Istud est summum bonū, in quo omne aliud bonū includitur, aut potiùs eminēs quædā supremi boni cognitio; videturque oculis

Homo curat honorem
DEI
DEUS hominem curabit.

Operationes
& effectus
amoris in
Joanna.

Christus
Sponsam
suam ipse
depingit.

oculis adempta caligo, dum Divini
 Numinis magnitudo cernitur, ejusque
 proprietates singulari quodam ac
 præcello modo cognoscuntur. Hic
 eum amat anima ob id solum quod
 sit amabilis, nec tunc beneficiorum
 acceptorum meminit, sed neque
 Cœli sui gratiâ conditi, sed tantum
 delectatur in eo, quod DEUS sit,
 atque hoc efficit quod illa extra se
 purissimâ abeat affectione.

Ubi nunc locorum talis reperietur
 Apelles, qui melius queat vivos co-
 ruscantesque Charitatis radios peni-
 cillo exprimere? Expertus hoc ama-
 tor Augustinus Charitatem in hunc
 describit modum. Caritas, inquit il-
 le in Ps/72. ut incommixta putag; sit,
 solo amoris intuitu amare debet. Si
 DEUM amo, quod mihi aliquid do-
 net, aut me remuneretur, beneque ha-
 beat, tum magis propriè est micimet-

Purus DEI ipsius amor, quam DEI. DEUM ve-
amor solius rò amare solum ex amore bonaque
DEI causa erga ipsius Majestatem affectione seu
DEUM benevolentia, hic est verus purusque
diligit. amor, quippe qui nulli propriæ utili-
 tati sit permixtus. Tali Charitate præ-
 clara sponsa Joanna à divino sponso
 suo donata fuit.

Ad lucem jam descriptæ puræ Cha-
 ritatis, dedecus ac probum malarum
 Sanctimonialium, ceu ater calor juxta
 album positus, facilius deprehendi-
 tur. Hæc quidem perulantiam proca-
 citatemque suam nomine amicæ præ-
 que affectionis insignire nituntur, eo-
 que pacto Sponsum suum Cœlestem
 contemnunt. Optandum sanè foret
 ut hæc fatuæ Virgines attenderent,
 quod D. Hieronymus DEO sacratæ
 Virgini Eustochio scribit Ep. 32. Ad-

verte sis bene, Eustochium, ait ille, quod
 quod sponsus cui te despondisti, DEUS
 tam Zelotypus amator sit, ut riva-
 lem in amore non ferat. Et quidem
 amorè tuum usque ad dè Zelatur, ut
 non probeat, si vel uni viro in faciem
 aspicias, sed vult ut ejus solius vul-
 tum spectes.

Moniales illæ, quæ affectiones istas
 tueri volunt, tantò majus patentius-
 que suum vulnus efficiunt, mali medi-
 cinam negligunt, seque totas in inte-
 ritum agunt præcipites. Palam quippe
 est, quod omnes ejusmodi improba-
 rum amicitiarum affectiones aperti sa-
 crilegij sententiâ percellantur. Sed
 fortasse dicent, suas correspondentias,
 non esse amicitias ullas, sed humanas
 ac breves conversationes. O cœcam
 grandemque dementiam, ac decepti-
 onem mali dæmonis! Age, dic mihi
 quæ sponsa es Christi, inquit D. Am-
 brof. Quid cum amatoribus mundi te
 attinet loqui? Quid ab eis discere vis?
 Fortè quia perditè vivunt, cupis tuam
 ab eis condiscere perditionem? Si non-
 neminè quæris qui te castitatè servare
 edoceat, isti eam non colunt. Vis for-
 sitan DEO fidelis permanere? Hi fi-
 dem DEO non servant. Christum re-
 quiris? Non ille in eorum animis ha-
 bitat. Quid quæris nescio, neque quid
 hæc amicitia sit, quam tu correspon-
 dentiam appellas. Quidnam oro cha-
 ræ Virgines, nunc mihi ad hæc res-
 pondebitis? Si à periculoso tempesta-
 tibus sædo, procellosoque mundi hu-
 jus pelago, & ab interitu in Cænobio
 animas vestras vindicandi propo-
 situm habuistis, cur igitur litus deseritis
 iterumque mare, repetitis cupitisque
 naufragij subire damna? Si DEO vos
 copu-

copulastis, fidemque Sponsalera stipulata manu addixistis, cur manum illam nunc perfidè retrahitis? Arbitramini fortè, amicitiam DEI posse cum sæculari unquam convenire? Quæ communicatio luci ad tenebras? Longè minus in DEO Sacrata Virgine amor humanus cum Divino convenit. Quid ad hæc respondere valetis? Quid animo agitis, aut quid requiritis? Si unaquæque vestrum DEO se fœdere Sponsalitis devovit, cur hominibus placere gestitis? Si hominibus placere vultis, cur vos DEO despondistis? Beata est Sanctimonialis illa, scribit D. Hieron. ad Virg. Eustochium, in fine, quæ uti hæc Sponsa dicere corde atque ore potest, JESUS est amor meus. JESUS est Sponsus meus. JESUS est DEUS meus & omnia.

CAPUT V.

De prompta paratæque semper Obedientia Ven. Virg. Sor. Joannæ à JESU MARIA.

Angelicus Doctor, D. Thomas Aquin. 2. 2. q. 180. a. 8. probat suum more efficaciter, tres inter Virtutes, quæ Religiosum statum coronant, supremam coronam obtinere Obedientiam, Paupertatemque atque Castitatem lauream præcipere. Neque ambigendum est, quod Obedientia inter Virtutes tanquam eximium monile reluceat, eò quod præcipuus animæ nostræ thesaurus, libera voluntas nostra DEO per eam offeratur. Virtus tamen hæc, tunc potissimum elucet præ aliis, cum nos principaliter ac sine medio DEO obedimus, & propter eum Præpositis nostris, quis ejus vices

gerunt. Discrimen inter utramque *Obedire* ne est, quod prior sit in consideratione *DEO*, an *DEI*, à quo præceptum emanat, *homini* præ nobilior, posterior sit perfectior propter Deum, qui Obedientiam *se* perfectior præstat. Voluntas equidem nostra, *etiam*, non gravem patitur contradictionem, ut DEO obediat, per se ipsum ac sine intermedio aliquid præcipienti, ac verò hominis præceptis parere, tamen si DEI intuitu id fiat, hæc sanè in re insignem experitur voluntas nostra repugnantiam. Quoniam ergo major reperitur fortitudo heroicæque magis animus invincenda voluntate nostra, idcirco pro majori etiam illud virtute habendum est.

De perfecta Obedientia, quâ nimirum Ven. hæc Virgo Sacro Sancta Altissimi præcepta summâ excellentiâ implevit, ultra nihil dicendū videtur, quàm quod superiori Capite adductum est de Charitate, de qua veluti fonte integra hæc cum Divina voluntate conformitas profluit. Solum restat ut nunc aliquid memoremus de perfecta illius Obedientia, quam Superioribus suis exhibuit, in quo nucleus Virtutis hujus est situs, Excelens cum primis eo in genere eximiaque fuit Sor. Joanna. Siquidem ut Christum sequi posset, nihil aliud Sponsa ejus videbatur, nisi ut per omnia esset obediens. Puncta aliquot hic afferre est animus, quæ ipsa memorat, è quibus ingens illius amor virtutis hujus clarissimè perspicitur.

Num. 47. ita inquit, singularem donavit mihi D. DEUS gratiam, quod Obedientiam attrinet, nimirum quod peculiare mihi semper esset solatium habere quempiam

Ddd

cui

*Quantum
miranda in
seculo fuerit
Joanna obe-
dientia.*

cui obsequeretur. Cumque adhuc dum versaret in seculo obediens fui ad ipsas usque ancillas, reperiēbamque in eo gaudium & quietem. Gravissimè quoque sentiebam, quòd gratias mihi à DEO collatas spiritualibus Patribus aperire cogeretur. Attamen quod silentium concernit, nihil unquam celavi, quippe quæ semper in metu essem, decipi me potuisse. Et si alioquin Domino sit notum, quanti mihi constiterit ejuscemodi favores prodere, quantumque sim ea ex causa perpe- sed tamen deceptionis erroris- que timore, hanc potius mortificationem subire malui, quàm obedientiam negligere, sic enim mihi spirituales Patres, quibuscum agebam præcepere, qui docti admodum ac sancti fuere.

Num. 65. post enarratas quasdam insignes gratias, quas in sua puerili ætate à Domino est consecuta, pergit deinceps atque ait: Omnes has, aliasque, permultas res mihi Dominus purè gratuitò concessit. Ego verò ut Creatura, non sat eas adverti. Postmodum verò memoriam complures earum subiēre. Et quidem certum est cogitasse me illas reticere, præ nimio rubore, quem inde contraxi. Permagnam tamen vim habet obedientia: siquidem cum eò ventum est, ut mihi ex Obedientia quidpiam præcipiatur, mille sim potius mortes subitura, quàm Obedientiam neglectura, neque aliter etiam facere possum, quippe quæ intorsus magnam vim impellentem persentiam, atque si ducta pudore, suppressere quidpiam velim, singularem intus cruciatum sentio, donec foras cum eo prodeam, Si verò quid

*Quantam
vim habeat
Obedien-
tia.*

reticeo, illic pœna mihi à Domino imponitur, quod profectò ingenti est dolori, siquidem cum Divina Majestas advenit ad castigandam animam, quodlibet Domini verbum illi magnum est supplicium.

Num. 75. explicat se luculentius sequenti sermone. Diebus hisce cum in Oratorio essem cupereque magno opere cunctis subijci hominibus, Divina Majestas mihi se visendam stitit, cum duobus SS. Patribus meis Francisco & Dominico. Contigit hoc vespere pervigilii S. P. mei Francisci, Majestas Divina ad me ait: Filia, summo ego perfundor gaudio ob tui deditiōem desideriumque cunctis mortalibus obsequendi, nam ego ipse obediens fui usque ad mortem, illi qui me frui cupiunt, suam voluntatem nunquam non alienæ subdant necesse est. Atque his largam benedictionē mihi impertit.

Ex omnibus hisce propriis Christi Sponsæ verbis clarissimè colligitur, quàm perfectæ, quàmque acceptæ DEO fuerit Sponsæ suæ Obedientia. Si quis tamen forsitan verbis ejus fidem habere nolit, operibus credat: inspicat etiam totum ejus vitæ tenorē, tuncque liquidò comperiet, totum vitæ illius decursum, perfectæ fuisse Obedientiæ curriculum. In tenera ætate Parentibus suis famula D. tan- to opere fuit obediens, ut nunquam jussa eorum præterierit, imò, quod majus est, præter suam voluntatem animum matrimonio adjecit, eò duntaxat ut Parentibus morem gereret atque complaceret. Matrimonio juncta, viro suo semper Christi Sponsa in tantum subiecta fuit, ut mandatis

ejus

*Qui DEO
frui vult,
suam vo-
luntatem
alienæ sub-
dere debet.*

*Joanna cur-
sus vite, fuit
cursus obe-
dientia.*

ejus nunquam contraiverit, neque ad atroces plagas, cruciatus atque tormenta, quæ illi intulerat, os suum unquam aperuerit. In viduitate sua Curatoribus atque Conscientiæ suæ præsidibus adeo ex asse integreque paruit, ut in ecclasiis etiam, Virgo obediens summâ velocitate jussa Præsidum suorum ad punctum impleverit exhauseritque. Dehinc in Religioso statu tantos in hac virtute Christi Sponsa fecit progressus, ut velle aliud non habuerit, quàm unicum suorum superiorum, quod tunc liquidò deprehensum est, quando injunctum ei fuerat, ut DEUM exoraret, quò sibi stigmata impressa adimerentur. Mandato huic tam præstanti modo illa paruit, ut ejus postulationi DEUS pariter obsecundaret, eò quòd tantâ perfectione Superiorum suorum voluntati paruerit.

Confirmandæ veritati huic per bellum suppetit testimonium, Epistola videlicet, quam suâ manu Sor. Joanna exaravit, ad A. R. P. F. Joannem de Mata Prædicatorem Generalem S. Ord. D. Dominici, qui scriptis suis ita passim clarus notusque est, ut Sol radorum suorum lumine. Fuit is aliquanto tempore ejus Pater ac Dux spiritualis, eodemque planè tempore, quo Prælatus stri&ioris Observantiæ S. Francisci, justis ex causis Monialibus S. Claræ Burgi præceperant, ne ulla illarum pluries in hebdomada, quàm binâ vice ad S. Synaxin accederet, cujus quidem rei causâ quædam ejus Cœnobii Sororum stomachabantur, ausæ etiam intempestivo zelo Ancillam D. Joannam redarguere, quòd tam facillè paruerit.

Hanc igitur ob rem Sor. Joanna Epistolam spiritali suo Patri direxit, cujus hic tenor est. Monasterii hujus Virgines cum tantâ sint virtute præditæ, cupiunt quædam earum Christum D. quotidie, aut ad minus frequenter sumere. Præceptum porro est nobis, non crebrius quàm bis in hebdomada communicare, videlicet feriâ s. seu Jovis die, & Dominicâ. Prima, cui mandatum hoc intimatum est, ego fui: cumque me virtutis tantopere inopem, tamque parum Religiosam reperiam, præceptum istud magna cum complicitia acceptavi. Ut verò Sanctimoniales vidère, me ad S. Communionem non accedere, quòdque ego mandatum illud prompta volensque acceptâsem, adversatæ sunt mihi dicentes, cur me illi non opponam? Risi ad hæc affatim, quippe cur unica sit voluntas obedire, siquidem id meâ plurimum interest. Verba isthæc digna oppidò sunt, quæ omnium Sanctimonialium cordibus altissimè imprimantur. O præcella spiritûs politica! Mirata quidem es illos qui, quantum regimen statumque spiritûs attinet, præterlapsa tua tempora magnificè coronârunt, nunc verò haudquaquam cedis temporibus præteritis; sed & venturis serò annis in fastos historiarumque servies.

Difficultatem, quæ in rerum arduarum Obedientia enascitur, Sor. Joanna voluptate, quæ in securitate Obedientiæ reperitur, compensavit; ita ut in Obedientia securitatem, in securitate quietem, & in quiete inter cætera ipsam etiam inveniret Obedientiam, talique ratione animastutissimè

Ddd 2 finè

In omni
sta-
tu Obedien-
tia Joanne
fuit eximia.

Unica Jo-
anna vo-
luntas erat
obedire.

Difficultas
obediendi
securitate
compensa-
tur.

*Qui Pra-
positis suis
paret, Deo
ipsi paret
fallique ne-
quit.*

simè perviam virtutis ducitur. Ete-
nim qui Prælati suo aut Patri spiri-
tuali, qui locum DEI obtinet, obse-
quitur, DEO ipsi paret. Neque pa-
tietur fidelis DEUS ut obediendo
unquam decipiatur, & contrario illi,
qui proprium sensum caputque suum
sequuntur, variis Diaboli parent illu-
sionibus. Quod apprimè notavit S.
Abbas Moyses, qui apud Cassian.
Collat. 2. cap. 10. ita diffecit: Prima ve-
ræ humilitatis probatio est, ut om-
nia instantia opera suo Superiori aut
Patri spirituali revelentur, atque in o-
mnibus arbitrium ejus quisque sequa-
tur, hac namque ratione homo non
errabit, sed directam tenebit ad Cæ-
lum viam. E contra si quis proprio
suo sensui obsequitur, nullum in vir-
tute passum promovebit, sed Diaboli
confictus laqueis captivus tenebi-
tur. Præcellus ille gradus, quem Obe-
diens Virgo nostra in hac virtute atti-
git, mirus ac singularis fuit, quando
nimirum ipsa nihil unquam, ne mini-
mum quid, sine spiritualis Patris sui
scitu egit. Nunquam illa bis aliquid
interrogavit, nec unquam ad præce-
ptum aliquod responsum dedit, pro-
prium namque sui amorem Sponsa
Domini tantopere subactum tenuit
mortificavitque, ut is nusquam se eri-
gere insurgereve in eam prævaleret,
tamen alioqui ob amorem proprium
subinde scrupulus aliquis in conscien-
tia ejus oboriretur seseque proderet.
Cum hoc viatorio Obedientiæ ba-
culo progrediebatur illa in virtutis viâ
non tuto solum, sed quasi volatim
pernici ferebatur per angustum perfe-
ctionis callem; dum videlicet opera
nostra quæ suapte aliâs naturâ parum

valent, Obedientiâ velut Regio
quodam signaculo conspicua pretio-
saeque redduntur. Veritas hæc, quæ in
bona Theologia pro certa habetur, D.
Brigittæ Cœlicus patefacta fuit. San-
cta hæc Vidua impendio decita erat
castigationi sui corporis, quod id eo
pacto Christi configuraret corpori.
Judicabat aliquando Confessor ejus
consultum sanitatis gratiâ fore, piâ
Viduam ab eisdem penitentia o-
peribus cohibere. Obtemperat illi S.
Brigitta, tamen si metueret remissio-
nem hanc fore sibi fortasse in pro-
gressu virtutis impedimento. Ut igitur
certa fieret, veritatemque eam ag-
noscere posset, apparuit ei Sanctissi-
ma Virgo MARIA, & ait: Vide-
ris, filia mea; Si duo unâ die jeju-
nio vacare velint, unusque illorum
actu jejūnet, eo quod sit dominus
libertatis suæ, alter vero qui Obe-
dientiam vovit, jejūnare intermitte,
quia Superiores ita ei præceperunt.
sanè scire debes hunc posteriorem
duplicem recipere remunerationem,
primam quod jejūnandi animum ha-
buerit, alteram deinde quod Obe-
diens fuerit. Spiritualem hanc lectio-
nem Divina Magistra MARIA disci-
pula suæ Joannæ prælegit, Joannæ-
que hanc etiam ad supremum jora &c
apicem adeo diligentè observavit, ut
si ne punctum unum inde præterierit.
Quamobrem meliorem illa gustum
reperit in obsequendo, quam
alii in percipiendo.

*Opera ex-
parum re-
lentia ob-
diendo red-
duntur pre-
tiosa.*

*Melioris
Obedientiæ
quam vi-
tiosa.*

*Nihil sine
scitu Pa-
trium spiri-
taliū egit
Joanna.*

CAPUT VI.

De Apostolica paupertate sponse Christi Sor. Joannæ à JESU MARIA RLA.

PAUPERAS voluntaria est perfectionis decor, vitæque Religiosæ splendor. Quanti sacer sponsus virtutem hanc in sponsa sua faciat, egregie in Cantico Cantic. indicavit, dum non habitâ temporis alieni ratione, aliquando per noctis conticinium, advenit ad invisendam sponsam suam. Singularis ejus benevolentia & ingens amicitia verbis exprimi sæ nequit. Amantissimis eam, quod amantiores redderet, alloquebatur verbis, ut sequitur; *Cantic. 5. sponsa mea, amica mea, columba mea, immaculata mea.* Quis verò non obstupescat? Dum illa deorsum tendit ad eum excipientem, inde ille se subducit. Culpamputanda erat sponsæ. Veniente quippe ad eam visendam benevolentiamque exhibendam sponso, sponsa nuda fuerat, ideoque ut condecorer sponsum deorsum delata exciperet, se prius vestire calceosque pedibus induere voluit. Sponsus porro ut sponsam suam bene convestitam calceamentisque provitam vidit, eandem deseruit. Ratio, inquit D. Hieron. in *Reg. mon. c. 3.* est, quod quilibet similem sibi querit amatque. Quoniam igitur sacer sponsus totus pauper erat, imò nudus natus atque mortuus est, eam obrem amat queritque talem duntaxat sponsam, quæ illi in paupertate consimilis, temporaneisq; rebus omnino sit nudata. Disciplina hujus instituta mature

admodum cordi sponse sue impressit DEUS, Joannæque eis imbuta, tam celeriter ad perfectionem est progressa, ut ea in virtute præmaturus licet perfectus tamen undiq; patrus fuerit. Vix in anima ejus lumen rationis odum fuerat, & jam ad virtutem hanc adeo extremè propendebat, ut omnia mendicabula in oculis penitralibusque cordis ferreret; tantaque Christi sponsa in veneratione illa semper habuit ut profundâ corporis demissione ea revereretur, si quando fortè oculis offerrentur. Denique à Juventute sua tandem obtinendæ hujus virtutis gratia DEUM instantissime fatigavit, donec fidelis ejus affectatrix assequeretur, ut ipsa una cum Parentibus in egenorum classem redigeretur. Nullus unquam pignoratius mundo Euclio incubus opus, ita temporales sitivit divitias, atque Apostolica hæc Virgo paupertatem adamavit.

Ab eo tempore quo Cænobio illata est, virtutem hanc in se longè demonstravit purius quam aurum è fornace, quippe quam divinus sponsus in singulas horas ad cultum virtutis istius hortaretur. Inter alia tamen hortamenta, binâ potissimum vice virtutem hanc altè cordi ejus impressit. Primò eum Sor. Joanna Orationi aliquando dedita esset, divinam intuebatur Majestatem atque ad latus ejus S. P. Franciscum, in lacero maleq; sarcto valde habitu. Ambo illi profundè ad cor loquebantur, ut tanquam germana filia seraphicum suum Patrem in paupertate imitetur. Alterâ vice venit, dū in choro inferiore altaribus invisendis occuparetur, advenerat ad

D d d 3 fer-

Quanti
inperias
voluntaria
quantique
DEUS
eam faciat.

Pauperas
querit a-
matque
pauper
Christus.

Christus
Joannam
ad pauper-
tatis amo-
rem varie
incitat.

ferreos inferioris Chori cancellos, spectabili venustate juvenis, erat Sor. Joanna tunc videndi usu orbata, sed aperuit illi oculos DEUS, atque sic conspexit, quod prædictus juvenis apud se confisteret, qui etiam suavi blandoque inprimodum aspectu cor ei rapuerat. Vestis ejus erat valde lacera ac pauper, perque fissuras Virginea ejus purissimi nitoris caro apparebat. Agnovit illic Sor. Joanna, divinum hunc sponsum suum esse. Ut verò eum ita propè nudum, maleque tectum in tam vili lacerna conspexit, tota ejus anima emollita fuit. Adhæc totus ei tum Zelus amorque paupertatis altè impressus inerat, ut toto Religiosi statûs vitæ tempore, nullum alium in Cella sua ornatum habuerit, præterquam acutis angulis Crucem ferream 33 librarum pondo, ad suas exercitationes cum ea peragendas. Erat quidem famula D. quod colorem materiamque attinet, vestitu aliis Cœnobij sororibus haud dispar, semper tamen grosso paupere, petiatoque indumenti genere utebatur, una quidem ex parte Confororibus suis conformem se vestitu exhibendi animo, alterâ verò sponsum suum Christum

*Cella ejus
ornatus
quis quali!*

et vestitus.

JESUM in paupertate ac nuditate imitandi. Nobile istud exemplar heu! quædam Monialium neutiquam sequuntur, uti D. Bern. inquit, quæ in vestitu non quærunt corpus contegere, sed excolere ac exornare. Sanè pudor est ingens, quòd Monialis in Claustro majorem nonnunquam curam ageret ornatu corporis, quam aliquam sæculo luxui dedita fastuque umens mulier, quodque sacra Virgo lus studeat vestitu corpus ornare,

quam animam virtutibus condecorare. Si Spiritus sanctus usque adeò damnae luxum fastumque in mulieribus mundanis, quid non faciet sponsæ Christo dicatæ? Quid oro cogitat ejusmodi Monialis? ait D. Cyprian. de habitu Virg. Cogitat fortè talem temeritatem impunitum iri? Frustra est cum obtendere nititur, quod honesta sit, nec ad complacendum hominibus se ornet comatque. Tam sollicita illa vanitas sola sat est, quòd in perpetua DEI offensa vivatur. Profanis ejusmodi actionibus curi que dedunt sese, inquit D. Bernard. dedunt sese quædam sacra Virgines, aliæ ut suum corpus, aliæ ut Cellam exornent. Non ineptæ istiusmodi Monialibus obtrudi queat illud, quod D. Basil. cuiuspiam magno Senatori improperavit, qui senatoria quidem Subellia, deseruit, Monachusque effectus est, nonnullos tamen census redditusque ac suppellectilem reservavit, ita ut eo apparatu Monachus, quo senator prodiret, commodiusque jam viveret, quam in seculari conditione. Præmemoratus D. Basil. apud Cassian. lib. 7. c. 19. errorem illi sequentibus verbis exprobravit, Senatoris tu quidem locum deseruisti, animo ut Monachus fieres, sed neque Monachus es, quippe qui primum quidem perdideris, alterum verò assecutus non sis. Senatorem exuisti, Monachum non induisti. Exprobrari hoc idem non immerito posset illis Virginibus, quæ quidem in magnas evadendi Dominas in mundo, spem deposuere ut Religiosæ sanctimoniales fierent, in Cœnobio verò neutrum sunt: neque magnæ quippe

cultus corporis suum de Religiosi datur.

Religiosi commodi sectantes, nec seculares sunt nisi Monachi.

quippe sunt dominæ, dum juxta conditionem Claustralium nihil sunt aliud quàm pauperes humilesque Moniales, nec etiam pauperes humilesque sunt Moniales, dum secum agi sibi que serviri perinde cupiunt, ac si essent magnæ Dominæ. Perfacile paucisque gravis error iste emendaretur, si summum suum sponsum imitandi desiderio, nuditate paupertateque ejus speculi ac exemplaris vice uti vellet, uti hæc sponsa Christi Joanna fecit, atque ea in te illis præluxit. Zelus hic paupertatis, qui in ejus corde exarserat, multò etiam luxit luculentius ad flammam incensæ illius Charitatis. Charitas ista nunquam non eam perurgebat ad subveniendum necessitatibus proximi, è contrario impellebatur paupertatis amore ad nihil habendum, imò nec id, quod alioquin ad necessitatem suam requireretur. Potuit illa tamen singulari dexterate usa, & desiderio dandi & nihil habendi satisfacere, dum scilicet & nihil ei suppeteret quod erogaret, & erogaret, quo ipsa mereretur. Sequentia duo facta utrumque hoc abundè testatum facient. Cùm aliquando Sor. Joanna gravibus morbis pressa ob ingentem corporis imbecillitatem interiorem tunicam gelaret sub habitu, venit una quædam sanctimonialium in Cellam ejus & ait: Huc memittit Antistita, ut interulam tuam, pauperis cujusdam faminæ cessuram usibus, tradas. Depo- nit actutum sponsa D. eam de corpore, Monialisque in manus consignat; non longè post Joanna Abbatissæ cōspectui sit obvia, eique se insinuat di-

cens: Reverendissima Mater, jam ego interiorem illam vestem tradidi, ut Reverentia tua mihi præceperat. Quam interiorem vestem? reponit Abbatissa. Illam ait Sor. Joanna, quam per illam & illam sacram Virginem auferri à me jussisti. Egone? Iterum inquit Antistita, nunquam ad te ullam misi. Vestis illa semper est habenda, semperne tualis elargieris, quò ipsa indiges? Reverendissima Mater respondet Joanna, cùm mihi dicitur te id præcepisse, quid ultra cogitandum dicendumvè mihi restat? Negligerè Obedientiam debeo, & quidem in opere Charitatis? Neutiquam sanè, ait Abbatissa, sed ego nihil ejusmodi mandavi, neque ulla Cœnobij Virginum id asseverare queat. Magnam istud famulæ D. peperit sollicitudinem, cæpitque formidine pulsari, ne fortè in hoc dolus quispiam diaboli latitaret. Verùm Gloriosa Virgo S. Catharina Senensis, brevè eam ab anxietate ill. liberavit. Apparuit S. hæc Virgo S. Joannæ eadem nocte, aitque ad eam sollicita sis: ego illa fui, quæ à interiorem vestem postulavi, pro quada. a valde paupere egenteque famina.

Alià quadam vice dum in Choro inferiori erat, accessit ad Cancellos pauper famina cum infantulo in brachiis. Insinuat se apud Sor. Joannam & ait: Audi me sacra Virgo, libetne intuitu DEI charitatem eam præstare, mihi que velum obvelando capiti meo largiri? meum quippe vendidi ad sustentandum hunc parvulum. Respondit continuò ad miserationem flexa Domini Ancilla. Etiam amica mea; suumque cum dicto flammæ

Sancti etiam à Joannâ pro indigentibus elemosynam petunt.

Epis. DEI Mater.

Et nihil habere & necessitatē patientibus subvenire potest solers dexte: q. e. Religiosus

animum capiti detractum, summa cum animi voluptate feminæ tradidit. suscepit illud pauperula illa mulier, non sine maxima grati animi testificatione unaque cum parvulo suo videri desit. Dum igitur Sor. Joanna nocturno tempore in Cella sua devotione dedisset, adventit in trō Christus D. cum sanctissima Matre sua, duoque Angeli comites: Attulere hi supramodum elegans flammeum; quoque Christus D. sequentibus allocutus flammeum, inquit, istud filia mea imponite. Obrexit illa Matris meæ caput, volo nunc ego etiam isto caput ejus contegere; Colligitur ex hoc liquidò nobilem hanc Eleemosynæ largitionem Monastica paupertati neutiquam adversari, nam alioquin minimè id probaret DEUS, cum tamen jam hic videamus, quod se gratum pro ea exhibuerit, Sancti illi, qui aliàs Majestatem ejus in paupertate tam eximie sunt consecreti, ejusmodi res non erogassent. Quis mortalium paupertati tantopere, tamque perfectè deditus fuit, atque Seraphicus P. Franciscus? Majoremne unquam Apostolicamque magis paupertatem spectavit hic Orbis, quam illius fuit? Si tamen DEI intuitu ab eo Eleemosyna peteretur, continere se haud potuit, quin propria sua indumenta largiretur, quantumcunque etiam superiores id ei prohibere conarentur. Fortè Charitatis hoc opus adversabatur Zelo illi, quem S. P. gerebat erga paupertatem? Minimè gentium. Ambæ potius è contrâ hæ virtutes tam bellè conveniebant, ut altera alterius actu & exercitio augeretur; estque sole meridiano clariùs,

quod is qui ut egenum convelliat, ex charitate seipsum expoliat, necessariò pauperior fiat. Nostra Sor. Joanna tanquam germana perfectæque (ui S. Seraphici Patris Filia, igneum illius ardentissimæ Charitatis spiritum ex asse hæreditavit, ideoque nihil eis, qui DEI nomine interposito quidpiam ab ea petebant negare poterat. Suppetebat equidem nihil, præ magna paupertate, quod largiretur; dabat tamen quod ipsimet necessarium erat, nimirum ut tantò esset pauperior. Nudavit se cunctis quæ habuit, eò animo videlicet, ut sic nuda charitati evaderet conformior.

Non sunt reprehendenda ejusce modi munera ac largitiones in Sacris Virginibus, si cum recta ratione, consilio licentiaque spiritualis Patris aut Præsidis fiant, alia verò confectio-
 onum saccharatarum consimiliumque dulciorum dona, quæ absque necessitate gravique causa erogantur, meritò acri pænæ subiei oportet. Tales Virgines, ait D. Basilus, perinde agunt ac Regina quæpiam, quæ in servum à pedibus oculos conjecit, bonisque ac opibus Regij sponsi sui ejusmodi ambulationem pedissequum donat. Fortè una quæpiam ejus farinae dicet ô Domine, nulli ego do aliquid eò quod eum amem, sed quia ille mihi dat, aut solum ut ab eo mihi aliquid detur, vel utriusque etiam hujus causâ. O perbellum oppidò laqueum, ac mellitissimam fraudem! Venum dare, non est dare, sed auferre, quia non est aliud, quàm dare mortem & vitam tollere. In hunc verò modum donant viri muliebri sexus. At quid cessè habent sanctimonia-
 les

*Largiri in-
 argentibus,
 quibus ipse
 eget, an
 Religiosa
 paupertati
 adversetur.*

les cum ejuscemodi agere? D. Hieronimus talem ex hoc infert conclusionem. Si secularis quæpiam Virgo, ait ille, suæ deponationis die suimet ipsius obliviscitur, omnemque sui curam providentiæ sponi sui credit, quando magis id ipsum desponsæ Christo JESU Virgini faciendū est? Adjungit porro his etiam nolle ejus Majestatem, ut sponi suæ abundant superfluis, sed nec velie ut eis desint necessaria. Eam obrem sanctimoniales ex necessitate virtutem faciant velim, & cum virtute sufficientiam reperient.

CAPUT VII.

De Angelica Castitate Sor. Joannæ à JESU MARIA.

PUissima Castitatis virtus propria dos est sponi DEI. Dum nimirum juxta assertum sacræ sponi in *Cant. Cant. 2. v. 1.* Divinus sponus vivit, degit, deliciaturque sola inter candida lilia, hoc est in solis puris Virginibus. Causa hujus est liquida & patens, quod nimirum mutuò desponsi similes admodum sint oporteat, posteaquam sponsale fœdus inire, atque eâ ratione ambo sint unum. Nec reperiri potest ulla inter duos unio, qui è diametro sibi adversantur, sed ubi utriusque unitur voluntas, ad quod proculdubio morum uniformitas requiritur. Quia ergo DEUS puritas ipsa est, vult ut sponsa sua pariter sit pura. Hac de causa DEUS sponsam suam Sor. Joannam à JESU MARIA adeò maturè ab omni nayo ac labe impudiciæ servavit, ut octavo ejus ætatis anno per An-

gelos suos mirabili zona puritatis eam præcingi jussit. Cœlestis hujus auxilij singularisque gratiæ præsidio Christi Sponsa ab omni connata affectionis sensu, impurisque cogitationibus adeò immunis vixit, ut nihil eorum unquam per se sentit, perinde atque si Angelus esset in spiritu, sic textus habet, fortè legendum in carne. Non quidem quasi hoc in puncto castissimæ Christi sponi defuerint certamina, sed certamen id aliud non erat, quàm plura semper in pudicitæ templo trophæa erigere. Quid Sor. Joannæ non egit, ut virtutem hanc servaret ac tueretur? In tenera ætate dum formæ illius decus celebraretur, ignito ferro vultum perussit. Occasionem omnem quâ conspiceretur, nunquam non velut ignem flammæque Ancilla Domini vitavit. Jejunijs crebrisque flagellationibus cruentis castigavit ex cruciavitque corpus, ut eò pacto omnem ei lasciviendi ansam subtraheret. Denique tam multas nobilesque in propugnanda hac virtute de hoste Sor. Joannæ retulit victorias, ut ad eam remunerandam Regina puritatis MARIA, pretiosissimam illam coronam decorarit. Dum nimirum illa noctu esset in Choro, apparuit ei Sanctissima Virgo MARIA, coronam quandam gestans manu; erat hæc corona splendore non ac magnifico non absimilis corollæ illi, quæ olim in Cælo pulchre reulo ex duodecim stellis composita apparuit. Conjecerat Maternos oculos suos in filiam suam Joannam MARIA, aitque illi; Filia mea, Coronam hanc tibi offero nomine dilecti Filii mei, observatam toto vitæ tuæ tempore pu-

Sūmo studio Castitatem tuam tuamque obrem coronam splendidam donatur à SS. V. MARIA.

E e e

„dicitiā. O Regina mea, & Domi-
na, respondit ancilla ejus, gratiam
hanc favoremque non sum ego pro-
merita, Quidquid in me boni esse po-
test, totum id à solo DEO meo pro-
venit. Si pudoris geminam servavi, illi
gratiæ habendæ sunt, totum est illius
gratiæ & conservatio, ego verò nul-
lam in eo partem habeo, cur igitur
mihi coronam imponere debeam?
Responso isthoc accepto Regina Cœ-
li MARIA eam Coronam vertici Jo-
annæ imposuit, moxque disparuit, ac
filiam suam coronatam reliquit, ut eā
ratione indicaret, quā præclarè
hâc virtute Sor. Joanna triumphât,
nemo siquidem coronatur, nisi qui
legitimè certaverit, uti nos D. Pau-
lus fideliter commonet.

Cognitum nobis neutiquam est,
sed uni DEO, quā generosè pro
Virginea integritate Sor. Joanna de-
certavit, quemadmodum vicerit ac
triumphât, aut etiam gloriâ & ho-
nore sit coronata; attamen non ce-
lavir nos divina Majestas, quibus usa
sit sponsa ejus mediis ut sic triumphâ-
ret, pulcherrimumque illum, atque o-
doris præstantissimi intemeratæ pu-
dicitia florem conservaret. Primum
medium fuit, singularis ejus ab omni
humane consortio colloquiisque se-
cularibus segregatio, ita ut cum D.
Paulo posset dicere, Conversatio-
nem suam, dum adhuc in terris de-
geret, jam fuisse in Cœlis. In omnibus
ferè mortaliū statibus Casta Virgo
nostra aliquanto versata est tempore,
nimirum Virginali, Matrimonii ac vi-
duitatis statu; nunquam tamen in
ullo eorum cum quoquam hominum
semonem contulit nisi de DEO re-

*Medium
primum
conservan-
di pudoris
fuit ab ho-
minum cō-
sortio se-
questratio.*

busve quæ ad spiritalæ emolumentum
conducere possent; & hoc ip-
sum fiebat perrarè & nonnisi cum
expressa suorum spiritalium Præsi-
dium ordinatione. Observavit in eo
cumprimis divini sponsi sui sponsa
præceptum, qui multoties eam com-
monebat, conversationem ejus atque
consortium non cum hominibus, sed
cum Angelis esse debere. Recenset id
ipsa prorsus dignis notati verbis, quæ
universas sacras Virgines altè cordi-
bus impressa, gerere conveniret. Per-
sæpe, ait Ancilla D. num. 168. à Do-
mino voluntatem ejus intellexi, quod
videlicet mea conversatio esse debe-
at cum Angelis & non cum creaturis;
quā magnus ille zelator est: estque
unicum mihi desiderium omnem
conjunctionem actionemque cum
creaturis devitandi, proposuique
mihi omni studio, id seriò adimple-
re. Verum mei Conscientiæ Recto-
res dicunt mihi, esse necesse ut ad
multorum hominum solatium in
Collocutorium me conferam. Sanè
haud ego apta sum solatium cui-
quam impartiri, aut usibus bonæ ali-
cujus rei servire. Huc serviunt viri
spirituales, non verò sine intellectu
muliercula. Utinā ad aliquid essem
idonea, possemque in re quapiam
illi deservire. Hoc si se ita haberet,
nā felix ego ac beata forem. Hactē-
nus propria illius verba accepimus:
sed hæc eadem nō tam sublimi sunt
loco habenda, ac ea quæ DEUS ad
eam est prolocutus.]

Divina Majestas dixit aliquando ad
Joannam, quod zelo ingenti flagret,
nec habere velit, ut sponsæ suæ cum
hominibus sed cum Angelis agant.
Multæ

*cujus rei
sape à Do-
mino com-
monebat.*

Multæ id præstant, quæ corpore à cunctis mundi actionibus se separant, & animo æquè ac corpore orationi dedunt; agunt eo pacto & conversantur vel cum Angelis vel ipso DEO, qui Rex est & Dominus Angelorum. Quamverò deplorandum esset, si quæ fortè sponfarum Christi diversum ab eo ageret. D. Joann. Chrysost. hom. 16. in Genes. observat, quòd cum DEUS Evam in Paradiso collocasset, Adamoque insigni formâ, prudentiâ eximiâ, supraque omnem modum viro amabili conjunxisset, adhuc tamen sacer textus non memoret, Evam ullum verbum ad sponsum suum Adamum protulisse, sed ait S. pagina in Paradiso eam cum serpente collocatam. Admiratur plurimum cecitatem hanc D. Chrysostom. Quantum enimverò miraretur Virginem, quæ à DEO in claustralem translata Paradysum, suoque unigenito Filio depòsita est, si inquam u'piam talis aliqua DEO desponsa, non attentâ tã ingenti beneficiâ cum pulcherrimo, suo, sapientissimo, deliciofissimoque spòso sermones conferere negligeret, atque interim cum diabolo serpentis formam induto ad cancellos colloqueretur? Quid oro talis una cogitare queat, nisi hoc solum quòd actione tali animam suam in lapsum interitumque inducat? Insinuavit istud ipsum piæ cuipiam fæminæ DEUS, quæ aliquando cum adolescente non usque quaque honestam conversationem in templo habuit. Dum igitur colloquio finito sacrum audit, sacerdosque ad elevationem sacræ hostiæ venit, visa est illi SS. Sacra-

menti species carbone atrior. Hâc nimirum ratione eidem significare voluit DEUS, quid jam dictum colloquium in anima sua operatum fuisset, *Itin. Rad. p. 4. §. 18.* Inspexit idem ipsum limpidius perfectiusque Propheta Hieremias *Thren. 4. v. 7.* qui de Nazaraïs, idest veteris testamenti Religiosis ait, Principiò fuisse illos candidiores nive, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphyro pulchriores. Nunc verò, pergit ultrâ, denigrata est super carbones facies eorum, &c. Quâ verò de causa ab uno extremo ad alterum, scilicet à summa pulchritudine ad summam deveniunt turpitudinem, nullam affert aliam, quàm quòd suis è Claustris egressi sint ad conversandum agendumque cum secularibus personis; ita ut hoc unum satis fuerit ad eos è candidis atros, è bonis malos, ex pulchris turpes, ex Angelis diabolos efficiendos. Quot sacris Virginibus id ipsum non evenit? Quàm multæ ortæ sunt ingenti fervore, & aliquanto tempore candidiores purioresque nive se conservavêre, brevi verò post quia egressæ sunt ad cancellos colloquendumque cum viris, sic sunt immutatæ, ut quæ Angeli antè spiritu fuerant, mox id effectæ sint, quot scienti omnia DEO est cognitum. Ut ergo sacratæ DEO Virgines corpore & animo Virgineum pudorem suum omni meliori ratione tueantur, cum primis eisdem incumbit atque necesse est, ut hujus sponsæ Altissimi imitatione, terrenas conversationes vitent, cumque DEO, Sanctissima ejus Matre, nec non Sanctis

*Religiosis
nec plurimum
cum
secularibus
colloquia.*

etis Cœlitibus atque Angelis DEI actio illis & conversatio intercedat.

*Castitatis
virtuti
multū ob-
est videri
ab altero
sexu & e-
undem vi-
dere.*

Sed adhuc requiritur, ut occasiones fugiantur, quibus ipsæ videri, aliōve videre possint, attentè perpendendo, quod Virginea puritas tam sit flos tener ac delicatus, ut momento ad minus exarescat, si non ex toto decidat. D. Basil. de Virtute Virginit, ait, aspectum virorum eam tentationem non causare in sæculis, & feminis, quam reclusis Virginitibus; naturali quippe ratione fit, quod quod rariū sexus Virilis personæ Virginibus sacris in conspectum veniunt, tantò amplius virorum species animis earum infingantur. An non vidistis ait præfatus Sanctus, adeò clarum Crystallique nitore lacum, ut ipsimet soli servire in speculum posset, ad seipsum in eo contuendum, si fortè lapillus intro iniiciatur, tunc circulum efficere, hunc rursus alium adhuc majorem, istumque iterum alium, neque hanc circumscriptionem cessare, donec lacus ille turbetur? Eandem omnino vim habet in puro Virgineoque corde unicus obtutus; dum nimirum illa oculos suos attollens masculini sexus intuetur personam. Suscitatur fortè conspectus ille unam sequiorem cogitationem, hæc alteram, nec desinunt ista, donec ejusmodi Virgo inquieta turbataque existat, consequiturque inde nonnunquam illarum ruina & exitium. Si quis porro sermoni huic fidem habere renuat, is de hoc edoceri potest à sancta quadam, quæ id actu ipso ex-

perta est. Legimus de S. Maria Magdalena, quod post suam conversionem virorum nullius aspexerit faciem, nisi solius Christi D. Dum rogaretur cur id fieret, responsum dedit, quia omne malum meum per oculos mihi est accersitum. Ex hac sancta pœnitente, quæ proprio suo malo salutare sumpsit exemplum cautelæ, velint DEO sacratæ Virgines discere, nunquam non cautissimè incedere, divæque Magdalenæ exemplo speculi vice uti, prout fecit Ven. Mater Sor. Joana, quæ in pueritia sua, in Juvenili ætate sua, & jam etiam annis provecta, in hominum conspectu faciem quoad licebat obtexit, & quidem adhuc dum sæculo derenta pallio suo, postmodum verò in Religioso statu, claustrali suo velo. Toto illa vitæ suæ tempore nullius unquam virorum prudens, ac deliberato animo aspexit faciem, sed ipsa D. omni studebat tempore sponsi sui JESU Christi faciem aspicere, unde tantò majorem subinde concipiebat aversionem ab omni occasione, quâ fortè aliqui mortalium ab se conspici possent, vel illa ab illis. Erat quoque famula D. maximopere solitudinis amore capta, uti ex propriis ipsiusmet verbis luculentè agnoscitur, aitque ita. Natali Dominæ nostræ ac DEI Genitricis MARIE, magnam consecuta sum gratiam, nimirum dum orationi meæ dediissem, anima mea sine ulla præcogitatione, ad sublimem adeò est evecta conditionem, ut in brevi sine ulu virium tota extra me posita atque in quodam bonorum omnium amorisque oceano

*S. M. A.
RIAMag.
dalena post
Conversionem nulli
unquam
virorum in
faciem as-
pexit.*

*Solitudo
conferit ad
castitatem
tenendam.*

„essem demersa, ubi plurimis frui-
 „tum voluptatibus ac deliciis; scire
 „tamen nequeo, quoniam modo eis-
 „dem sum perfruita, mansique eo in
 „statu longius multò quàm altàs. Ut
 „verò rursus mihi sum reddita, plu-
 „rimo tenebar desiderio, quidpiam
 „de fruitione illa cognoscendi, sed id
 „duntaxat intellectu sum assecuta,
 „quòd magna pressaque appropriatio
 „ac unio fuerit cum Divino igne,
 „cujus virtute anima mea liquece-
 „bat, dissoluebat, unumque fiebat cum
 „D. DEO. Cum igitur eam gratiam
 „anima percepisset, vidissetque quòd
 „reverti debeat ad agendum cum ho-
 „minibus, seque onerandum ponde-
 „re molestiarum, tristis me luctus &
 „ploratus invalerat, qui è fundo ipso
 „cordis proficiebatur. Unde anima
 „mea in maximo summeque delicio-
 „so permansit solatio, sic ut nihil ce-
 „lare possem, sentiremque item in-
 „gens desiderium solitudinis. In men-
 „tem venere mihi Eremitarum an-
 „tra, magnamque patiebar ob eo-
 „rum felicem statum invidiam. Tene-
 „barque quoque ingenti cupiditate,
 „quantum esset possibile, in Cella
 „mea persistendi, cum enim in cella
 „me videbam, in Cælo mihi esse vi-
 „debar, Interiori potrò potiri solitu-
 „dine studebam unice, qui profusus
 „absconditus gaudiique plenus est
 „thesaurus. O solitudo, tu tota plena
 „es bonorum, tu locus es ubi anima
 „gaudio diffluit, tu custos es virtu-
 „tum, securus portus, reclinato-
 „rium Sponsi, ubertas pacis, medi-
 „cina peccatorum, locus Orationis,
 „in quo suavissima dilecti secreta per-
 „cipiuntur, sacrum tabernaculum, ca-

stum cubile, ac turris fortissima, in
 qua sese anima ab hostibus tuerur!
 O solitudo amica mea! Ne me ab-
 jicias, nam donec vivo te semper
 requiram, quoniam absq; te anima
 mea non est tranquilla, sed solam
 te agnoscit, ad te unam clamat, eo-
 que in desiderio perseverat, donec
 te potiatur. Quid plus oro dici
 queat, quo hujusce Christi Spon-
 sæ ingens amor solitudinis declare-
 tur? Cordi eam sibi sumebat tan-
 quam bonorum omnium scaturigi-
 nem, diversosque etiam præstitebat
 fines dum sola esse quæreretur. Inter
 alios præcipuus is erat, quòd Ancilla
 D. solitudinem Cæli instar æstimeret,
 unde exclusæ sunt peregrinæ imagi-
 nationes, sensualium idearum, quæ
 per sensus corporales introrepunt, ad
 puritatem animæ inquinandam. Ju-
 xta hæc media, quibus Sor. Joanna
 sollicitè utebatur ad conservandum
 pulchrum nitidumque Virginitatis
 florem, insuper adhuc alia omnia, quæ
 sibi proficua arbitrabatur, suos vertit
 in usus. Dilaudat oppidò D. Bernard.
 in form. hon. vitæ. Orationem ceu
 apertissimum conservandæ Castitati
 medium. D. Hieronym. epist. ad Tu-
 rian. Jejunium, vigiliæ atque alia
 penitentis opera. S. Augustinus in
 Manual. c. 32. Meditationem vulne-
 rum Christi Servatoris nostri. Postre-
 mò quidam alius bene peritus Do-
 ctor. Mag. Avila sup. Audi filia. c. 14.
 commendat pietatem devotionemq;
 erga Gloriosissimam DEI Genitricem,
 nec non Venerabile Sacramentum
 Altaris, velut ad prædictum finem ap-
 primè conducentem. Omnibus hisce
 nobilibus exercitiis Castissima Virgo

Ecc 3 nostra

Latus soli-
 tudinis.
 quidque bo-
 ni præstet.

Varietas
 tua
 Castitas
 idonea.

Quibus o-
mibus Jo-
annæ est usa
nostra sollicitè est usa: vixque etiã in
cujusquam Sanctorum vitã vel insti-
tutione aliquod remedium poterit
reperiri, quo non in vitã suã casta hæc
Sponsa DEI fuerit usa. Hisce mediis,
potissimum verò singulari prærogati-
va benedicti illius Sponsi, per quam
ab omni carnalis appetitus tentatione
illam præservavit virtus hæc Casti-
monia in Virgineo ejus corpore sic
effloruit, ut hic in terris, ubi cum ho-
minibus degebat convivebatque, se
tam immaculatam puramque servã-
rit, velut si apud Angelos DEI semper
conversata vixisset.

CAPUT VIII.

De profundissima humilitate Sponsa
Christi Sor. Joannæ.

Semper as-
cendit ani-
ma si sem-
per descen-
dat.

Judicia ve-
ra humili-
tatis.

Mater virtutum, fundamentum
omnis perfectionis est Humilitas.
E: sicut superbia testimonio D. Chry-
sost. hom. 15. in Math. fons est omnis
mali, ita humilitas scaturigo est om-
nium virtutum. Hinc uti Hildeber-
tus Epist. 71. ait, sequitur quòd ad
montem, qui ad Cælum nos ducit, in-
cessanter ascendamus, si per humili-
tatem semper descendamus. Quò
namque anima profundius ad terram
humiliatur, tantò ascendit altius atq;
à DEO exaltatur. Insigne hujus ve-
ritatis exemplar habemus in Sponsa
Christi Sor. Joannæ, quæ præcè in
Cælum se extulit, dum totã vitæ suæ
periodo summã constantiã sese demi-
sit usque ad terram. Nullos virtus
hæc, qui modò cum ea sunt colloca-
ti, latere potuit. Separatio ejus à con-
sortio humano, modestissima ge-

stuum compositio, in omni actione
candor & ingenuitas, in loquendo
audiendoque moderatio ac parsimo-
nia, hæc inquam omnia humilitatem
ejus clarissimè prodebant. Elucebat
tamen potissimum hæc virtus in opi-
nionem, quam Sponsa DEI de se ipsa
habebat, hæc ut liquidò agnoscat, ex
quibus singularis ejus demissio per-
spicue elucet. Sed neque latentes
animæ virtutes melius noscere possu-
mus, quàm externo factorum in-
dicio.

Caput atque origo virtutis hujus
initium sumit à gemina cognitione,
quæ etiam animam ad supremum hu-
militatis gradum elevare potest. Una
est propria suimet cognitio, per quam
vilitatem nostrã cognoscimus. Altera
est cognitio DEI, Divinæ videlicet
ejus Majestatis atque magnitudinis.
Ista cognitio reverentialem parit ti-
morem, illa verò profundam humi-
liationem. Harum duarum rerum
comitatu Sapiens ista Virgo ad supre-
mum usque humilitatis conscendit
apicem. Quantum igitur ejus pro-
prium suimet cognitionem attinet,
erat æstimatio quam de se habebat vi-
lis adeò & abjecta, ut non se vilio-
rem solùm cunctis reputaret mortali-
bus, verùm etiam indignam se cen-
seret vel unius hominum consortio.
Eam ob rem crux illi acerba erat in
Cœnobio degere. Consuevit illa di-
cere; magnum esse pudorem, tali,
tam abjectæ vilique mulierculæ, qua-
lis esset ipsa, quòd tam sanctæ, tam
præstantes atque Nobiles Virgines
cum ea velut Conforore agerent. Ne-
que verò illa sensum istum, quem hu-
miles

Cum su-
damentum
est vera
DEI
cognitio.

miles ejusmodi cogitationes ei causabant, dissimulare celareque potuit, quippe quæ nullam Sacrarum Virginum absque verecundo rubore colorisq; mutatione inveni posset. Imò tã procul ea in re Sponsa Christi devenit, ut aliquando perquam seriò multisque cum lacrymis apud suum Confessarium institerit, ut facultatem sibi eribueret, à Reverendissima Abbatissâ postulandi, ut sacro se privaret habitu, postmodum verò illa humilissima pedibusque omnium Sanctimonialium advoluta, vellet rursus habitum expetere, & siquidem Antistita petitionem non admitteret, contentam se fore usui ac fructu ejus gratiæ thesaurique minimè participem fieri, eò quod id haudquaquam mereatur, indigno etenim etiam Sanctissimum vestimenti genus probrò est ac dedecori. Porro si citra sua merita iterum à Cœnobii Monialibus Sacrum Ordinis indumentum impetraverit, mansuram se denuo demississimâ beneficii recognitione eis obstrictam: si nimirum videat solius DEI amore tantam sibi charitatem esse exhibitam. Erat Confessarius ejus prudens ac circumspectus, ideoque postulatam facultatem Sor. Joannæ diserte negavit, asserens ejusmodi humiliações esse in Cœnobiis periculosas. Repulsam passa abiit Joanna, ut apud Christum summo cum dolore de ea conquereretur: Divinaque Majestas ad eam, Filia, inquit, esto morigera Confessoris tuo, qui meus est locumtenens, non enim humilitas in eo sita est, quod tui est appetitûs, tamen si sanctum id alioqui bonumque sit, sed in mortificatione tuæ voluntatis,

utque facias quod ego volo. Ne tamen desiderium tuum cupiditasque inanis omnino cassa que sit, eam ego tibi in aliud exercitium commutabo. Per singulos dies Orationi duabus horis vacandum tibi erit, unâ pro Ecclesia mea statuque horum Regnorum orabis, alterâ pro tuis inimicis atque animabus in Purgatorio. Ubi ab hac Oratione discesseris, ad cujuslibet Sanctimonialis pedes provolvitor, quæ fortè conspectui tuo se obtulerit, pravi exempli, quod illi præbes, magna cum demissione veniam petito. Audiebat disciplinam institutionemque Divini Magistri humilis discipula, ne verò quidquam, non appellato de venia Confessore suo ageret, præcepta hæc eidem exposuit. Posteaquam ergo Confessarius motum impulsuque hunc maturo expendit discussitque judicio, indulgit ei copiam eundem in effectum deducendi, latere secreti quidpiam in hoc arbitratus. Obtenta hæc licentiâ, abjiciebat sese prona ad pedes omnium Sacrarum Virginum quæ fortè illi fiebant obvia, orabatque singulas tanta cum humilitate veniam, ut eas puderet Sponsam Christi sic advolutam sibi videre, vitabantque occursum, ac festinè abscedebant, si modò minus Joannam conspicerent, quò nimirum tali ratione molestiam illam effugerent.

Vilis hæc sui æstimatio effecit, ut nunquam pateretur sibi à quoquam præstari ministerium, licet id summa etiam requireret necessitas. Anno uno ante beatum è terris excessum, cum Sponsa Christi visu orbata, adeoque

vinibus

*Mira sui
humiliatio-
nis Joannæ
inventio.*

*In quo sita
sit humilitas.*

viribus destituta esset, ut vix pedibus
valeret insistere, spiritualis ejus Præ-
ses ad eam inquit, Mater, nemo pau-
perum cœcorum est, qui ductorem
non habeat; Charitas tua etiamnum
est capta oculis, insuperque infirma
ac virium impos. Insinuavit te apud
me certa quædam persona, quæ Re-
verentia tuæ ancillam sit procuratura
& sustentatura: auxilium hoc extre-
ma requirit necessitas. Cunctæ Sacræ
Virgines mihi asserunt, esse rem mi-
serabilem, videre tuam Reverentiam
ambulantem per Claustrum palpare
auras, repentem, atque ad passus pro-
pè singulos, in omnes impingentem
angulos, sequelæ dentem, dum non
videt quò quæve incedat. Velis idcir-
co, Mater, proposito meo assentiri,
cùm perspicias rectâ me id ratione
abste petere. Quis eloqui satis queat,
quantum cor humillimæ Virginis
propositum istud contristât? Toto
ea aspectu cohorrui, ruboreque suf-
fusa fuit, neque sine calentium lacry-
marum profluvio prudenti cum hu-
„ militate respondit: Reverende Pa-
„ ter, quidnam mihi dicis? Joannane
„ Rodriguez ancillam habeat, cùm
„ ego in mundo nusquam digna fue-
„ rim, ut ullius ancillæ ancilla essem?
„ Sanè perbellâ hæc res foret! Quàm
„ id quadraret, quàm quivis ritu id
„ exciperet! Quid verò ad hæc di-
„ ceter DEUS & Orbis? Quæ fo-
„ ret de sua Reverentia opinio? Oro
„ per DEUM, Pater, ne apud me
„ ullum anaplus verbum ea de re fa-
„ cias, ni mihi vitam velis ablatam.
Responsum hoc illa tanto cum sensu
doloris dederat, lacrymis ac gemitu-
bus, ut ob mœrorem ejusdem, Patri

illi nihil remaneret animi ultra ea de
re aliquid movendi. Deinceps verò
ubi Sor. Joannæ morbi adeò increvê-
re, ut ei non esset possibile ad S. Con-
fessionem atque Synaxim, nedum ad
Cancellos descendere, nisi perquam
difficulter inter duas tresve Sancti-
moniales, adactus fuit sæpe dictus
Præses, ad eam iterum compellan-
dam dicendumque: Mater, adhuc
modum ultra id transire nequit, mo-
lestiâ tuâ & ipsam te spiritali privas
solatio, & ejus causâ privantur eo-
dem alii. Quare omnino decrevi sel-
lam curare instrui, ut in ea duæ an-
cillæ charitatem tuam deferant, quò
necesse fuerit. Altero isto proposito
in Ancilla D. dolor prioris recrudit:
& quoniam sermonem hunc ferre ne-
quibat, quæstâ est Ancilla Christi:
Absque dubio, Pater, pigere tæde.
„ reque necesse est omnes, quòd ego
„ tamdiu vitam producam, quando-
„ quidem præmaturè illâ me privare
„ volunt. Jam ancillam dare mihi vo-
„ lunt, mox uti Illustrem Dominam
„ in sella circumgestare. Nequaquam
„ Mater, respondet Pater. Nolo ego ut
„ veluti magna Domina in sella porte-
„ ris, sed ut à duabus bajulis fimi onus
„ egeri in fimario feretro solet, ita etiâ
„ duæ Ancillæ charitatem tuam de-
„ ferant in sella. Pater, reponit Virgo
„ humilis, quòd fimus ita portetur,
„ fit ed, quòd ille sit utilis, sed me quæ
„ nulli sum usui, quid attinet ita porta-
„ ri? Hæc profectò est mira quædam
exoticaque responsio, estque simul
non humilis modò, sed & perquam
acuta, multum rationabilis ac Sa-
piens. Unde facile elicitur, pruden-
tem hanc Virginem è corde Divini
Magistri re.

*Pra humi-
litate non
admittit
Joanna et-
iam in sum-
ma necessi-
tate sibi ser-
vire quem-
quam.*

*Audi hic
mirabilem
dialogum.*

*Et humi-
litem Joan-
na admira-*

Magistri re.

Magistri sui humilitatem luxisse & didicisse, qui non habita ratione, quod Dominus esset, tamen dixit: Non se venisse ministrari sed ministrare. Ita ergo illustres hujus virtutis radii in omnibus nostræ Domini imitaticis operibus eluxere. Potissimum tamen in hoc, quod jam nunc narrare volo. Erat præcipue cuidam Sacræ Virgini, Franciscæ de Lerma nomine, neptis 19. circiter annorum ætate, quæ Tyrocinium in eo Cœnobio agebat, dicta Sor. Casilda de Lerma. Cum igitur ambæ istæ Sponsæ Christi Joannam in Cella sua invisissent aliquando, ait prædicta Franciscæ: Mater, dic oro huic parvæ aliquid, ut discat bona esse Religiosa. JESUS! Sor. responderet famula D. Sor. Joannæ; ego ne loquar aliquid, ubi tua Reverentia est: Rogo Mater, responderet Sor. Franciscæ, Dei amore id mihi præstes. Tandem post longā instantiā, permota est Sor. Joannæ, ut juveni illi Sorori aliquid loqueretur. Exponebat igitur illi SS. Fidei nostræ mysteria, ut & permagnā dignitatem Sponsæ Christi. Proferbat porro hæc tam emphaticā sapientique doctrinā, ut omnes præsentes præ teneritudine animi atque devotione ad flendum ubertim permoverentur. Poterat etiam id ipsum Joannæ complacere: at verò è contra usque adeo eam hujus monitionis pernituit, ut alterā post die suo Confessario diceret. O Pater! ingens ego peccatum assero. Et quid rei est Mater? querit ille. Enarrat ergo ei totum quod modò dictum est. At verò Confessarius specie irati & stomachantis ei respondit. Estne hoc tantum crimē? Cur non, Pater? responderet rursus Joannæ, quod tam rudis ac stupida mu-

lier, qualis ego sum, præsumere audeat præ aliis plurimum petitis Virginitatis institutiones ac præcepta tradere? Non hæc est ingens arrogantia atque superbiæ? Non est hoc præ grande crimen? Sanè ita ego existimo. Intuemur hic perspicuè quā humilis Sor. Jo. à JESU MARIA fuerit, dū etiam agit pœnitentiam pro virtutis actu perinde atque ingens fuisset patratum scelus.

Abjecta hæc sui in rebus temporalibus æstimatio, inerat eidē pariter in spiritualibus etiam rebus. Omnes illa mortales reputabat virtute majores, se verò maximam totius Orbis peccatricem. Eratque opinione ejus certa perspicuaque veritas, quod omnes à DEO immissæ plagæ pœnæque propter eam infligerentur. Perpendebat Sponsa Christi in corde suo omnes gratias ac beneficia, quæ à DEO est consecuta, aiebatque in animo suo: Fuitne aliquis unquam in Orbe peccatorum aut est etiamnum, qui non se gratiorem exhiberet, essetque sanctior quā ego, si unā duntaxat potiretur gratiā, quas ego tanto numero accipio? Ego verò quod plures mihi præstantur favores, eò minùs me gratā exhibeo. Dico ego sanctè, quod inter omnes creaturas vilissima maximeque sim contemptibilis. Dico item, nescire me, cur terra non dehiscat, ut me vivā absorbeat, ignoreoque etiam, quā me ipsam ferre sustinerequeam. Insculperat cordi suo altissimè cognitionē hanc Sor. Jo. & quia se tam improbam reputabat, bonam de se hominum opinionem pati non poterat. D. Petrus Manlo Burgenlis Suffraganeus, erat famulæ D. plurimum addictus, frequenterque ad eam visebat. Quadam vice inter alia etiam sese precibus ejus

Maximā se totius Orbis peccatricem autumat.

Idque quæ ratione quibusque ex causis.

FFF commen-

Etiam bona facta sua ex humilitate presumptionem reputat.

commendavit, adhuc ultra adjiciens: Mater plurimum ego fido Reverentia tua precibus, & quoniam fides nos edocet, esse in Ecclesia Catholica Sanctos, esse potest, ut Reverentia tua ex eorum sit numero. Nullum telum tam acriter penetrare posset ul- lum cor humanum, uti hæc verba hu- milis Virginis cor penetravêre, cum- que ea proferri audiret, præ doloris vehementia extra se abiit, neque ul- lum eam consolandi supererat reme- dium. Accessit postmodum ad Sacra- mentum penitentia, alloquitur Con- fessarium uberrimis fluens lacrymis, profundisque cum pectoris gemitibus ac suspiriis cordis. Territus ad hæc Confessarius ait: Mater, quid- nam habes? Quid tibi contigit? Pa- ter, responderet illi Joanna, summo dolore affictior, quod cum ego ma- xima omnium totius mundi sim pec- catrix, DEUSQUE satis agat, quod non meorum criminum causâ mun- do finem imponat, meque ut me- teor in profundum inferni præcipitet, homines tamen tam diversam de me opinionem habeant, ut etiam D. Pe- trus suffraganeus in faciem mihi dixe- rit, esse posse, quod ego una sim e- sanctis. Hoc cene ferri queat? Reve- rentia Vestra proclamet ac dicat, quæ qualisque sim ego, aut si grave id sibi videtur, curæ meæ hoc permittat, e- gomet ipsa præstabo & eloquar. Res- profecto est deploranda mundum ita falli. Loquebatur hoc illa tam copio- sis cum lacrymis vivacique sensu, ut ambigi nequeat, Virginem humilli- mam idem penitus in corde sensisse quod agebat foris. Non equidem om- nes homines id sentiunt, quod lo-

quantur, fatentur quidem aliqui ore se malos esse, idè hoc agunt, ut vi- deantur. Ficta hæc ac personata hu- militas duplex est superbia. Vera de- missio necesse est e corde proveniat, ideoque Christus D. inquit. Discite a me quia mitis sum & humilis corde.

Talis omnino erat hæc humilis ejus Ancilla, eamque ob rem cum Divina Majestate tale pactum iniiit, quod propriis ejus verbis referre vo- lo. Sic ergo inquit Vir. ipsa. 176. Ro- gabam Dominum, ut quandam lar- giretur mihi gratiam: nimirum ut licet ego pro quibusdam hominibus eum rogem, ejusque Majestas etiam eis præstet id quod ab eo poscilo, scire tamē iidem homines nequeant, cujus interventu tales eis Dominus gratias contulerit, ut eo pacto soli- tæ Majestati gratias agant. Et ut ead- dem de causâ, si Domino placet ut ab eo aliquid petam, ac impetrem, id mihi aperire velit, ut hoc ita exequar, quod quidem ingens mihi erit re- muneratio; quod sciam voluntatem ejus eamque impleam. Cæterum oro ut dum nemo mei memi- nerit, tamen omnes ego mortales diligam eisque inservire cupiam, sic tamen ut id illi non sentiant. Ad hæc mihi ipsius Majestas dixit. Filia, grata mihi est petitio tua. Verumtamen honoris ac gloriæ meæ interest ut cuncti homines nōrint, quod tam debili tubo canali; qualis tu es, aqua- rum mearum rivi, misericordiæque flumina in eos defluat ac deriventur, atque ut sic peccatores ad te clament, tu verò deinde ad me venias. O im- mensa benignitas DEI mei! Qui non dispereo, dū considero quod ei non

*Verum vi-
umque
humilitatis
exemplar
Joanna.*

servien-

servierim? Qui non disrumpor præ
intimo dolore, quod eum non di-
lexerim? Felix est anima, ô Domine,
quæ tibi servit, teque amat ut dignus
es amari, ut dignum tibi est serviri!
Væ mihi miseræ! Cujus temporis ja-
cturam feci! O qualem pœnam pro-
merui! Quid me fiet? Ad quem
confugiam? Neminem pro me ha-
beo. Virgini MARIE non servivi,
nec Sanctis Cœlitibus, ut jam pro
me intercedant. Idcirco anima mea
nunc dolore confixa ac penetrata
est, cor meum sauciaturum est, cum
adeo mala sim & improba, ut nihil
unquam boni à me præstetur. Lau-
detur DEUS quod me toleret, quia
scilicet ille est qui est. Hactenus ver-
ba Sor. Joannæ attulimus, ubi sensus
ille doloris ejus cum primis est notan-
dus, quippe in quo singulare DEI mu-
nus exactissima humilitatis elucet.

Poterat Sor. Joanna de quolibet
argumento ac materia, speciatim ta-
men quantum spiritum concernit,
summo cum acumine ac perspicuitate
disserere, proferebatque sensus suos
maximâ ingenuitate & candore, pro-
priisque prorsus & exquisitis verbis,
ita ut omnes qui cum ea egere, consilia
ejus expeterent, ceu Oracula quædam
essent, audiebaturq; ab omnibus sum-
ma cum voluptate ac solatio animi. In
duabus tamen potissimum rebus visa
est sibi omnino dissimilis. I. in enar-
ratione culparum suarum & imper-
fectionum. II. in propalatione Divi-
narum gratiarum, quando videlicet
de statu animæ suæ rationem reddere
oportebat. Quod primum attinet,
vincebat eloquentiâ seipsam in expro-
bratione suorum defectuum, dum illa
scilicet errores suos tam disertis per-

spiciisq; verbis expromit atque ut in
imaginatione sua versabantur, produ-
cit in medium, ut ab omnibus, qui Sor.
Joannam non nōrunt, pro veritate
ipsa haberentur. At si fortè propo-
situm haberet quispiam à DEO indul-
tos sibi favores palam facere, tum e-
nim verò loqui non poterat, ac velut
muta videbatur non aperiēs os suum,
non licebat ei tunc usitatæ loquendi
formæ se accommodare, quinimo vide-
batur Ancilla D. oblita omnium, quæ
DEUS illi fuisset locutus, quæve con-
tulisset, et atque tunc necesse præver-
tere sermones ejus, rei que illius men-
tionem fieri, ut eo pacto pudorem
vinceret, perceptosque favores diluci-
dè indicare posset. Hæc profectò mi-
ra est, & exotica humilitas, ad pro-
prium sui laudē atq; commendatio-
nem nullum reperire verbum, & è
contra quod ad proprium contemptū
confixionemque servit, verbis copio-
sis ac redundantibus clarè foras pro-
dere. Præcipuum tamen in omnibus
hiscæ illud est adhuc reliquum, quod
Sor. Joanna semetipsam semper magis
magisque despexerit, quod eam vivæ
Divinarum gratiarum aquæ affluen-
tius inundat. Animæ perfectæ sunt
maturis spicis haud absimiles, quæ
quod magis fertiles granisque sunt gra-
vidæ, tantò profundius in terram in-
clinantur. Probè rōrunt ejusmodi
animæ, quod DEUS dona sua quasi
quosdam census certotque redditus
nobis dispertiat, quod eisdem nunquā
non acquiramus, quodque is post-
modum congesta exinde lucra à no-
bis requisitus sit. Quoniam ergo
animæ Sanctæ in perpetuo degunt
metu, ne fortè creditis sibi bonis non
satis lucrentur, inde fit, quod DEI

Joanna in
propalatio-
ne suorum
defectuum

*Cur sancti
semper me-
mori.*

donaeos semper timidioresefficiant,
omnemque animi elationem atque
præditiā ab eis pellant. Propria
hoc nobis Sor. Joannæ magnæ pru-
dentiæ verba palam facient. Sic ergo
„ illa ait, n. 163. A non longo tempore
„ deprehendi, quod in eo genere sim
„ emendata, nam; et si nihil in me sit bo-
„ ni, videtur tamen mihi ea in me ma-
„ litia non residere, quæ hæcenus. Li-
„ cet, quod virtutem attrinet, nullum
„ incrementum reperiā; & semper
„ etiam videam, quod in bono parum
„ promoveam: ex perior nihilominus
„ indies semper plures DEI gratias,
„ quod non exiguū mihi sensum do-
„ loris generat, haud immeritò timēs,
„ nè fortè si Dominus iisdem in hac
„ vita me remunerari velit, pœnasque
„ in sequentem usque vitam differat,
„ conditio mea perquam misera ma-
„ laque futura sit. Per infinitam suam
„ misericordiam ne id fieri sinat Deus!
„ Sæpenumero ejus mihi Majestas di-
„ xit, ut in illo confidam, magnamq;
„ mihi securitatem salutis meæ præ-
„ stitit, at verò quoniā talem me con-
„ spicio, boni alicujus securā red-
„ dere me nequeo. Hucusq; loquitur
famula D. tam quæ liquidò ac dilucide
propriis his ejus verbis continua ejus
demonstratur humilitas, ut ulteriori
explicatione sermoni ejus lucem sim
ablaturus. Hoc solum dico, quod hu-
millima Virgo in enarratione totius
vitæ suæ, nullo alio utatur modo lo-
quendi, dum nunquā à DEO obten-
tam refert gratiam, quin simul suam
ingrati tudinem memorando accuset,
suamq; imperfectionem cum Divinis
favoribus ita commixtim exponat, ut
Lector pene nesciat, Divinam nem-
nificentiā erga puram suam Creatu-

*Neque se-
cū sint.*

ram, an verò Sor. Joannæ humilitatē
debeat admirari. Ex hoc patet iter
et rationem, quod aliquando desponsæ
Christo Virgines ineunt. Vix illæ, o-
rationi se dedidēre, vixque aliquem in
ea gustulum ac spirituale gaudium li-
bavēre, & jam tum sui evadunt imme-
mores, ardent cupiditate sublimium
DEI favorum, oculos suos in futura,
quidve subinde fieri queant conspiciūt,
quid verò ante fuerint obli viscuntur.
Voluptatibus Divinis seu unice ap-
petunt, neq; in mentem eis venit vo-
luptates, quas in peccatorum illece-
bris habuerunt, deplorare. Non sic
veræ ac perfectæ agunt Virgines, quæ
in summis DEI favoribus, amicaque
ejus consuetudine, suam vilitatē con-
temptibilitatemque semper ante ocu-
los ponunt. Postquā D. Paulus in ter-
tium fuerat Cælum raptus, ibidemq;
Sacratissima vidit auditq; mysteria,
sua nihilominus malè acta ita ante ocu-
los habuit, ut diceret: Non sum dignus
vocari Apostolus, qui persecutus sum
Ecclesiā DEI. Idem omnino juxta
doctrinam consiliumq; SS. PP. atque
Doctorum præstandum est cuivis Re-
ligiosæ animæ, si per stare in gratia
constanter cupit, ad quod cunctis no-
bis apprimè serviet proficua institu-
tio, illuminatæ à DEO Præcepticis
ac Magistræ D. Theresiæ. Propriis e-
jusdem verbis placet hoc Caput con-
cludere. Propria cognitio, inquit
illa, nunquam intermittenda est.
Nulla in hac via ita magna est anima,
ut necesse non habeat sæpenumero
parva iterum fieri ac sugere. Nulla
etiam tam sublimis est Orationis
conditio, in qua non rursus incipien-
dum sit. Siquidē cognitio peccato-
rū ac suimetipius panis est, cū quo
nullus

*Nunquam
non ante
et a via lo-
p sui habet
di præ
lis, propa-
q; cogniti
studen
Religijs.*

„ nullus non cibus sit edendus, quan-
 „ tumcumque is præstans sit, in via
 „ hæc Orationis.

CAPUT IX.

De sublimissima Oratione, abrepta in
 DEUM Virginis Sor. Joannæ
 à JESU MARIA.

O Ratio sigillum est Virginitatis.
 Ideoque D. Greg. Nyssen. lib. de
 Orat. ait nullam virtutem concedere
 magis Virginem, quam virtutem O-
 rationis. Ejusdem prorsus mentis est
 Seraphicus P. D. Bonaventura, qui
 ultra adhuc, de progres. Relig. c. 17. ait;
 quod Monachias Moniales abque
 Oratione sint perinde ac milites ab-
 que armis: in spiritali quippe bello
 ac militia, arma nostra sunt Oratio.
 In hac suscitatur fides, spes roborat-
 ur, Charitas accenditur. In Oratione
 instruimur ad perfectionem, inspira-
 tiones bonæ ferventer excipiuntur,
 boni affectus armantur, proposita
 roborantur, scelera cum pravis propen-
 sionibus deprehenduntur, atque
 in notas referuntur, periculum item
 observatur, doloribus atque adversi-
 tatibus in ea obviatur, postremoque
 victoria coronatur. In Oratione in-
 quit Albertus Magn. de Virt. c. 73.
 DEUS agnoscitur, cognitus amatur,
 amatus inquitur, inquisitus reperit-
 ur, reperto verò illo anima pervenit
 ad fruitionem. Qua equidem in ma-
 teria Sor. Joannæ Illustris admodum
 & illuminata exitit.

A quarto ætatis anno sponsa Christi
 sese in meditatione exercuit, erantque
 interiora ejus cum DEO colloquia
 ita communia & usitata, multiplicia
 & suavia, nec non è contra rursus DEI
 benevolentia erga sponsam suam ita

multiplex, interiorique item gustui
 adeò arridens, tanquam si præstans i-
 stud & futurum in Cœlis gaudium,
 non magno distarent intervallo. O
 quam felix est conjuncta Christo
 nuptiali fœdere sponsa, quæ sicut
 hæc sapiens Virgo voluptatibus, va-
 noque mundi consortio nunciunv
 remittit, & per frequentes devotas
 meditationes quietem in brachiis di-
 lecti sui divini sponsi quærît, atque
 sanctissimo ejus pectori velut mollis-
 simo cervicali indormit.

In vocali Oratione Ancilla D. pa-
 riter sese assidue exercebat, neque in
 ea minoribus à DEO favoribus est
 dignata. Legebat singulis diebus An-
 tiphonas, versus atque Orationes san-
 ctorum, quos peculiariter veneraba-
 tur, sacra invisebat Altaria, eratque a-
 liis compluribus devotioni promo-
 vendæ aptis exercitationibus dedita,
 potissimum tamen magno Rosario
 seu Psalterio 15. decadam, quod illa in
 meditatione pertinentium eò myste-
 riorum, tantâ devotione percurrerebat,
 ac si aspectu interiore mysteria illa
 clarius quàm corporeis oculis intue-
 retur. In dolorosis mysteriis penetra-
 bat gladius doloris animam ejus. Ex
 adverso in gaudiosis tantum ejus fuit
 gaudium, ut sibi jam in Cœlorum
 gaudiis esse videretur. Inter Orationem
 Dominicam erat sponsa Christi
 adeò abrepta atque in spiritu sub-
 levata, ut per sæpe ad se longo tempore
 non rediret, atq; ita non rarò maximū
 diei spatium Rosario dicendo insume-
 ret. Diabolus porro ad laborabat Sor.
 Joannam in ea devotione impedi-
 re, dicens ignorare ipsam quid age-
 ret, quodque Angeli etiam istum O-
 randi modum derisui essent habi-

FFF 3 tui.

Oratio Re-
 ligiosis
 quam ne-
 cessaria &
 quid præ-
 stet.

Quaqua-
 lisque sue-
 rit Joannæ
 vocalis O-
 ratio.

nequa illi
demonstra-
tione opere
confidatur.

atque Tentationem hanc Ancilla D.
aliquando Confessario suo aperuit,
ac perquam lepidè addidit. Pater, di-
abolus quidem Pater est mendacii,
hâc tamen vice veritatem dixit, nihil
enim facio rectè, ut faciendum esset.
Inter orandum Rosarium crebrò ad
dexteram suam conspicebat S. Ange-
lum suum Custodem perquam ele-
gantis formæ adolescentis specie, ad
sinistram verò dæmonem terribissi-
mi Ethiopis formam indutum. Eleva-
bat brachia sua stygius hostis ad eam
apprehendendam, at verò Angelus
etiam sua ex adverso sustulit ad eam
protegendam.

Recitanti
Offic. B. V.
M. Chri-
stus se ad-
iungit, &
cum ea
psallit.

Legebat quoque illa parvum Offi-
cium Beatissimæ V. M. atque in hoc
meliori usa est consortio & adjuto-
rio, dum non jam tutelaris, sed mag-
ni consilij Angelus, Rex ac Dominus
Angelorum ei se adjunxit socium,
cumque sponsa sua descendit ad o-
randum, quò nimirum sic devotio-
nem remuneraretur, quam illa in hoc
Officio suæ Sanctissimæ Parentis ha-
buit. Singularis iste favor & gratia
credi fortè facile nequireret, si non Sor.
Joanna confir-^{ra} suâ ingenuitate atq;
candore id quâ sset. Sæpenumero,
ait illa, legi cum Dominus com-
plures Psalmos, dumque ego Glo-
ria Patri pronuncio, tunc ille caput
suum inclinat ad æternum Patrem
suum, & ego illud ad omnes tres
divinas Personas DEUM Patrem,
Filium ac Spiritum S. demitto. Ubi
orare desimus, ego provovor in ge-
nua, ejusque SS. pedes exosculor, e-
jus porro Majestas mihi SS. bene-
dictionem largitur. Posteaquam is
disparuit relinquit animam meam

in maxima meæ vilitatis cognitione,
plenam humilitate, cum ingenti
desiderio internæ collectionis, ma-
joremque in modum cupidam pro-
sua Divina Majestate multa agere ac
pati.

Non minùs fuit Sor. Joanna à Di-
vina Majestate gratiâ donata in Ho-
ris Canonicis, quas ex quo Conubi-
um subiit, quotidiè persolvit, neque
unquam siue noctu, siue diu, tempo-
re sacri hujus Officij à Choro abfuit,
nisi solùm cum ægra decumberet.
Stabat Ancilla D. in Choro tam com-
posita, tamque devota, tam abrepta
animo atque in spiritu elevata, veluti
si una esset è novem Angelorum cho-
ris. Non bene hoc ego dixi, melius
Sor. Joanna dicit. In Choro inter di-
vini Officium, ait illa, ita sum in
DEO, ut mihi videar, illic non esse
præseas. Non quidè quod vel pun-
ctum apicemvè præteream ex versi-
bus, qui alternatim per Choros di-
cuntur, verùm quòd sic inter illos
beatos locata sum, ut dicere neque-
am, quâ illic ratione modoque con-
sistam. Domino utpote fonti hujus
doni soli notum est, quânam se illic
habeat. Quid igitur mirum, quòd
Angelica hæc Virgo tam læta, tam
alactis, tamque sedulo Chorum adi-
bat, cum in eo perinde versata sit at-
que si in Cælo esset? Si fortè lecto
detinebatur, nec posset in Odeum
concedere, tanta illi pœna erat, ut ad
solatium lenimenque ejus miracula
patraret DEUS. Erat Cella ejus tam
longè à Choro absita, ut à parte una
ad alteram, nè canoræ quidem quàm
maximè tubæ sonus exaudiri posset,
& tamen hoc ita omninò sit, clarè

Qualis Jo-
anna in
Choro inter
divina Of-
ficia fuerit.

etiam in li-
bro decum-
bens cum
sororibus in
choro exi-
stantibus
miraculosa
psallit ac
precatur.

ta-

tamen illa precipiebat, poteratque cuncta discernere, non modo quæ in Choro canebantur, sed etiam orabantur. Adveniebant quoque complures à Cælo S. Angeli ac Seraphini, ad assistendum ei, legebatque formula D. & canebat in lecto suo alternatim per Choros cum suis consoribus, quæ in Choro erant, totum divinum Offitium. Divina quippe voluntatis erat, ut sacrum Odeum in ejus Cella esset, quod nimirum Joanna solatio optato semper in Choro versandi, atque Majestatem ipsius laudum præconis celebrandi perfrueretur.

Ex hoc colligere possumus, ingens bonum quo se ipsa mer sanctimoniales privant, quæ ex acedia Chorum adire negligunt, cum tamen circa ultimum dubiis suis sibi desponsis animabus maxima DEUS eo in loco bona impetiat. Revelavit id ipsum S. cui-dam personæ, dum nocte media in Oratione versatur idem DEUS. In vit. S. Lutgard. lib. 1. c. 27. Videbat illa quoddam ejusdam facti Parthenonis Moniales, qui valde Religiosa pietate ordinatoque disciplina vigore florebat, dum ad Matutinum procederent, quælibet in à S. Angelo tutelam suo committeret, Divini famuli isti, qui missimo fulgebant lumine, custodiebant sacras illas Virgines eisque serviebant ceu devotis DEI Regisque sui sponsis. Cum igitur Chorum ingressæ fuissent, suo se ordine Angeli collocarunt juxta sacras Virgines, ita ut Chorus uterque mixti videlicet Monialibus Angeli, summa cum reverentia & devotione Matutinum concinerent. Idem istud

Sor. Joanna crebro est visum; atque ideo plurimum contristabatur, si forte sacra Virgines non debita cum reverentia & compositione in Choro consisterent. Dixit illa Confessario suo aliquando. Reverende P. unum est, quod æquanimiter ferre nequeo, scilicet quod quædam Moniales cum in Odeo in DEI conspectu Angelorumque ejus societate astent, ita nihilominus stent, ac si illic non essent. Respondit ei Confessor, forte animo eam tentandi. Forsitan tunc Moniales in Choro SS. Angelos DEI vident, aut Dominum ipsum. Ita omnino, Pater, ait Joanna, Pater, hoc cene illæ non videant? Perspicuum est ideas contueri, quoniam sunt me probiores. O miram sanè ac exoticam humilitatem, sanctamque simplicitatem! Possitne quisquam huic tam humili simplicitati non fac credere? Quia verò superbi reperiuntur homines, qui nimia sibi arrogantia imaginantur, quod soli illi præ omnibus aliis supremum cujuslibet virtutis gradum apicemque attigerint, ita etiam indubitatum est, humiles dari homines, qui in omnibus ac singulis virtutibus, quas in se advertunt, aliis mortalibus primas potioresque, humili suâ opinione partes tribuunt. Talis hæc erat verè humilis atque zelosa Virgo Opinabatur illa suas Consores in Choro DEUM intueri, ut ipsa mer inuebat, atq; ideo ægerrime ferebat, quod aliqua illic exigua cum reverentia modestiaque versarentur.

Zelus iste, quod nimirum omnes in divinis Officiis tacito & composito situ corporis gestuque, reverentia, attentione mentis ac devotione agerent,

Mira Jo-
anna sim-
phicitas, quæ
putat om-
nes alios vi-
dere quæ ip-
sa videt.

Magno se-
bano præ-
stant ex-
torpore et
Choro ab-
sentem.

Quid ap-
par in choro
ubi devotè
divina ce-
lebrantur.

rent, in causa fuit quod Sor. Joanna nonnunquam aliqua commotioris animi signa ederet. Celebrantur Burgi in D. Claræ Cœnobio statæ solennitates festa que majora exquisita Religionis pompa & Majestate. Igitur si qua talium dierum videret Sor. Joanna, quod aliquæ Sorores Musica nimium essent intentæ, vel ob tumultum grandis populi concursus circumspicerent, aut una alteri loqueretur, tum enim verò dolor, illius tam atrox erat, ut expleto divino Officio in Choro remaneret, seque illic acerbissimo fletui ac miserandis gemitibus ita rotam dederet, ut saxa ipsa exinde, nedum corda mortalium disrupti possent.

Miserabantur aliquæ sorores tantos Sor. Joannæ luctus, quærebantque ex ea: quidnam hoc rei est Mater? Cuiam tam acerbè gemis, ploras singultis? At verò Ancilla D. tora suo possessa zelo, reponebat. Charissimæ sorores meæ, quid me interrogatis? Videris tam exiguum honorem quem in Choro servamus, nostram incompositam, parumque moratam in divinis laudibus actionem, modi nesciam inordinationem, quā in oculis divinæ versatur Majestatis, eandemque impudenter facie ad faciem inhonoramus atque lacessimus: & quæritis quid mihi sit, quid delit? Tantus contemptus tam amabili, tam excelssæ dignissimæque Majestatis, an non ipso sanguine cordis est deplorandus? Ote modestissimam plenamque spiritu Virginem! Quam sapienter redarguit, & castigasti ludibria, quæ a nonnullis Majestati divinæ irrogan-

tur, dum in tam sacro loco debita reverentiæ obliviscuntur.

Multi Theologorum sunt ejus opinionis, peccatum Adami atque Luciferi fuisse idem. Licet ergo Principes in pari culpa, pari quoque soleant libertate frui, videmus tamen quod Angelum DEUS damnarit, hominem verò in gratiam rursus receperit. S. Petrus Chrysologus inquit, rationem hujus differentiæ in circumstantia loci constituisse, quæ peccatum unius levius, peccato alterius fecerit. Peccavit Adam in Paradyso seu voluptatis hortu, & hæc præsumptio atque audacia tam magna non est, ut prorsus nullam veniam mereatur. Lucifer verò in Cælo, in Choro Angelorum constitutus deliquit, dum nimirum Angeli DEUM laudarent. Tali porro in loco peccare, talique tempore ingens est contemptus, qui divinæ misericordiæ portas oppellat, Justitiæ referat. Considerent, velim hoc diligenter Moniales, curam studiumque adhibeant ad imitandam hanc Virginem, ut videlicet in Choro cum reverentia, attentione, ac devotione DEUM alloquantur. Custodiat illas DEUS, ne in loco illo, quo in gratia DEI eas esse oporteret, in disgratia ejus existant, atque cum sententia damnationis inde descendunt, quæ illic DEI obtinere gratiam potuissent.

Si Adam
Luciferi
peccatum
par fuit,
cur Angeli
damnantur,
homines
in gratiam
recipiunt?

* *

CAPUT X.

*De singulari devotione Sor. Joannæ
erga Vener. Sacramentum, deque
gratis, quas in hoc illi Ma-
jestas divina con-
tulit.*

AD virtutum classem pertinent etiam illæ, quæ passim devotiones nuncupantur, sed quod bona hæc opera ad obsequium divinum, quod externis etiam actibus colendæ Majestati divinæ servit, eamque adoratur, veneratur & laudat. Has inter est devotio erga Ven. Sacramen. non præcipua dumtaxat, sed & fons atque origo cæterarum omnium devotionum. Quippe secundum doctrinam subtilis Doctoris scoti altissimum istud mysterium ac Sacramen. Sacramentorum in Christi fidelibus venerationem, reverentiam, devotionemque, suscitatur, quam Christo Servatori nostro debemus. Doctrina hæc perspicue & actualiterque in Venerabili nostra Sor. Joannæ à JESU MARIA eluxit, quæ omnem id, quod in se sanctum fuit, constanti ad sanctissimum istud Sacramentum devotione obtinuit & conservavit. Erat illa teneris ab annis instar solsequijs, dum videlicet Sponsa D. divini solis hujus, sublimissimique mysterij radiorum amore capta, nunquam non, quoad fas esset, ad eum oculos converteret, tanquam scopum omnium suorum appetitum. Cum in Chorum advenisset, ibant non solum oculi, sed & cuncti sensus ac potentia ejus ad tabernaculum, in quo illa expressè ac dilucidè Corpus Chri-

sti oculis animæ intuebatur, & quidem certitudine claritateque majore, quam si corporeis illud oculis contemplata fuisset. Non tamen eodem semper modo Dominum videbat. Aliquando Salvatorem conspiciebat specie infantis, nonnunquam adepti maturam ætatem viri. Nunc apparebat ei vulneratus, mox gloriosus, aliàs in Columbæ forma, vel Agni. D. Chrysologus Ser. de Nat. D. ait: Quandoquidem DEUS homines amat, & summè amat, imò ultra omnem modum amat, quod etiam eam ob rem, juxta Officij sui modum, se transmutet atque diversimodè visendum præbeat, ut variè illos benedicere & excitare queat. Imò, quod plus est, dum famula ejus Joannæ rei divinæ interesset, aut coram Venerabili Sacramento versaretur, prodibant statim modo ac usu nitescentes, supraque modum collucescentes radij à Ven. Sacramento foras, quibus cor animamque illius, veluti sagittis Dominus transfigebat, sponsaque ejus Joannæ suavissimâ divini hujus ignis vi in modum Phœnicis conflagrabit, & gloriosè coronabatur dum divinus de illa triumphat Amor.

Calor iste divini amoris incendij præquam dulcis, fortis & actuosus, caput & origo erat inexplebilis famis cupiditatisque divini hujus edulij. Quia verò in eo Parthenone non petittebatur nisi bis in hebdomade ad S. Communionem accessus, profundâ suâ humilitate palliabat mortificationem desiderij, quo in S. Communionem ferebatur; Tantoque minus in hoc prærogativâ quampiam usurpabat, quanto majorem virtutis ha-

G g be

*diversis modis in SS. Sacramen-
to Joannæ
visendum
se præbet
Christus.*

*S. Altaris
Sacramen-
tum quid in
fidelibus o-
pereatur.*

bebat præminentiam. Quam verò id acceptum divinæ fuerit Majestati, jam nunc declarare est animus. Apparuerat illi aliquando Christus Angelis suis comitatus, erat Dominus veste sacerdotali amictus, gerebatque lancem seu patellam cum S. hostia sacrosanctis suis manibus, acceditque ad sponsam suam, alloquitur itidem illam summâ dulcedine ac dilectione. Sponsa mea suscipere me vis, an non? Dic mihi utrum habere velis, ego namque statui tuo placito obsequi, Mi sponse, respondet sponsa, notum est tibi desiderium meum, cupiditas aviditasque nec non & anxietas, quam ego sustineo tui potiundi & suscipiendi gratiâ. At nolim ego id fieri crebrius, quàm spiritualis Patris mihi est præscripturus. Sine igitur me ardorem istum, sicim istam, angustiamque pati, nam in nullo ego à sancta mea societate me alienam esse volo, cum certa certum esse id, quod agit communio, esse sponsam istud Regi Altissimo arrisit usque adeò, ut eam suavissimis benignissimisque oculis blandè intueretur, ac diceret: Sponsa mea, summo mihi obedientia tua fuit gaudio. Confide in me, nusquam ego tibi deerò. Suscipe me spiritali modo. hoc etenim tibi nemo vetare potest, nemo impedire; tumque visura es, quid ego agam. Quod verò egit Majestas ejus, fuit, quòd in cunctis spiritalibus communionibus ejus, amorem illi singularem demonstrârit, mirrosque ac raros favores indulserit. Balneabat Abluebaturque nonnunquam sponsa Christi ab eo in sanguine

acigne. Sentiebat illa per animam suâ quasi validos præcipientesque torrentes lucis meare, quibus illustrabatur simul & cremabatur, perinde atque ardentes solis radij Crystallum non modò penetrant sed & illustrent. Aliàs sinebat sponsam suam per vultus lateris sui in se introire, ubi illam SS. sanguine suo potabat. Ut verò sponsa Joanna in Cœlestem istam Cellam vinariam introducta fuit, ad libitum bibebat de vino, quod germinat Virgines. *Zach. 9.*

Præparatio ejus ad actuale Sacramentalemque Communionem fiebat ab ea summa cum diligentia. Erat tamen humilitas ejus sui que vilipensio tam ingens, ut nulla unquam præparatio sufficere posset, imò teneræ illius Conscientiæ pavor erat adeò vehemens, ut Dominus ipse animare illam debuerit. Quâdam vice instante jam S. Communionem sequentibus Dominum verbis alloquitur. Nescio equidem, Domine, quo pacto ego ad te venire audeam; indignitas mea est nimis magna, reperioque me vehementer pudore suffusam. Tandem tamen accessit eò sicut aliâ, dumque, uti consuetum est, illa profert verba, Domine non sum digna, ut intres sub te dū meum, respondit ei Dominus. Si tu digna non es ad me accedere, ego profectò sum dignus ut ad me venias. Quidnam vis? Visne me deserere? Aliâ vice cum ad S. Communionem similiter se præpararet, ad Dominum inquit: Rex meus, quâ hoc faciendum est? Quonam pacto possunt duæ res extremæ tantopereque ad versæ coire, tu ipsa puritas, ego pura, puta impuritas? Quâ ratione queant puritas &

Quanti Jo-
anna ipse
Christus
Obedienti-
am faciant.

Quid spiri-
talis in ea
effecit
munio, qui
Christus illi
frequentat
dam suam.

Joanna ad
Eucharisti-
am
frequentat
humilitas.

& impuritas copulari unumque fieri. Age mi sponse, si tuo sedit animo, ut hæc indigna sponsa tua, tuæ accumbat mensæ, tum amplius & amplius lava me à multiplici iniquitate mea, dona que mihi vestem nuptialem; tali ego ratione ad te accedam, aliàs neutiquam. Hisce prolatis sensit Sor. Joanna in anima sua prædulcem quendam Cœlestem succum, cujus virrute amore succensa, suavique supramodum robore sublevata, cumque Majestate divina est unita. Eâ unione peractâ, singulari tenerâque admodum amoris demonstratio-
ne Dominus ait, Columba mea, amica mea, sponsa mea, veni ad me, donabo te puritate, quam tantopere concupiscis. Quis ejusmodi divinâ invitatione ac pollicitatione contentus non sit? Erat nihilominus hujus Ancillæ illius humilitas tam magna, ut semper adhuc in timore versaretur. Eam obrem statuit Dominus clarè diserteque sponsam suam alloqui, eo-
que anxium illum timorem elimina-
re. Apparet itaque illi, atque de indig-
na quorundam peccatorum Commu-
nitione questus, ait, Quid tibi videtur,
filia, de prævaricatione mundi, quod
filii illi, quos ego Omnipotentia
mea creavi, vitâ meâ positâ rede-
mi, quos corpore ac sanguine meo
sustento, ad me accedant, meque non
in domo mea solùm sed ipsa etiam
mensa mea oppugnent? Quod tam
ingens stupor ac stoliditas reperia-
tur in mortalibus, ut indignè ad S.
Communionem accedant, ausintq;
Dominum, qui in æternæ lucis
throno dominatur, in sepulchrum
abominationis suscipere atque il-

lic collocare? Cum que David pro-
phetârit mortuam carnem meam
corruptionem haud visuram, coger
ab hominibus vivens etiamnum vi-
dere corruptionem ac tangere: O
filia mea! Si me ita omnes recipe-
rent quemadmodum tu agis, Tu
eâ me puritate sumis, ut ab ingenti
illa contumelia atque dehonestati-
one mei relever, quam mihi in sa-
cra Communionem inferunt. Cum
igitur ego tantam in eo complacen-
tiam voluptatemque habeam, ne
committas ut me illâ prives.

Hisce atque aliis ejusmodi bene-
volentia testificationibus animata D.
Ancilla S. adibat synaxin ad susci-
piendam ipsius Majestatem. At ve-
rò magnifica procedentis pompa
comitatusque amplitudo, quæ illi
aderat, cum ad S. Communionem
accederet, satis enarrari nequit.
Quatuor Seraphici Spiritus qui ejus
assistentiæ à DEO ore ordinati,
semper accensis cereis præ-
bant; uno ex latere respabant eam S.
Michael & Gabriel cum innumeris
aliis cœlestibus Geniis. Ex altera parte
erat D. Patriarcha Joseph cum Sanctis
Dominico & Francisco, Clara & Te-
resia, ingentique aliorum utriusque
sexûs Divorum numero. Hæc tam
in gloriosa societate procedebat Sor.
Joanna ad S. Communionem. Cum
ergò Altissimi sponsa in corpus suum
sanctissimam Eucharistiam susciperet;
sæpenumero percipiebat in ore atque
palato, suavem valdè succum in expli-
cabilis cujusdam suavitatis, Mane-
batque internè cum DEO colle-
cta, atque in ea collectione intue-
batur animam suam, quasi è pu-
rissi-

*Pompa quâ
deduceba-
tur ad S.
Synaxin Jo-
anna.*

*Christi D.
quærela de
indigna cõ-
munionem
peccatorum*

rissima Crystallo tabernaculum. In medio divini illius habitaculi sacrosanctum susceptum à se intuebatur Sacramentum, supra omne solis jubar coruscans. Quis porro edicere queat, quid divinum hoc lumen in ea operabatur? Sol in sua Cœlesti sphaera producit aurum in terris, quid ageret, si metallicas intra fossas veniret? Quid igitur non ille sol Justitiæ Christus D. egerit in corde sponsæ suæ? Non ille in illa aurifodina terram sponsæ suæ ad supremum usque Cœlum elevavit. Talium itaque gratiarum ejus Majestas compotem Joannam faciebat, quæ non perpetuæ solum sed miræ, exoricæ, raræque etiam essent. Emultis unam duntaxat loco cæterarum enarrabo.

*admirabiles
gratia quas
in S. Communione
percipiebat.*

Erat aliquando à Sacrosancta Eucharistiâ perceptâ, Sor. Joanna in societate Sanctissimi Dominici ac Francisci in Cœlum sublata. Videbat in hujus Cœlestis Hierosolymæ medio super sublimem valde thronum Spiritum Sanctum, qui suavissimis eam verbis est allocutus. „Filia mea, in sanctissimæ Trinitatis „nomine spiritus connubium, quod „cum DEO iusti confirmare con- „cludere quolo. Hæc ubi divi Dominicus Franciscus audire, Regiâ sponsa Joannam veste induerunt, caruicemque pallium ei circumdedit, quod pretiosissimis elaboratum gemmis undique tralucebat: Gemmarum quolibet radiabat ut sol. Tum pennam attulere cum atramentario, ac nitente admodum membranâ, supra quam ista dextræ DEI digitus hæc exaravit:

Ego Spiritus S. qui à Patre Filioque procedo, dico: quod ego nomine trium, qui unus tantummodò DEUS sumus, confirmem spiritale conjugium, quod nobiscum iniit Joanna, quod tantundem sonat atque gratia. In hujus veritatis fidem hæc ce nomine meo subscripsi. Ego Spiritus S. Ut ergo litteræ istæ confectæ fuere, Angelorum unus eas clausit atque obsignavit, deinde verò in corde Joannæ sponsæ Altissimi reposuit. Ab eo die adeò illa mutata sibi dissimilis, inque DEUM tota transisse visa est, ut seipsam haud nosset. Tales elargitur DEUS gratias illis, qui eum dignè suscipiunt. Bonum mortaliū, juxta præclaram S. Pauli ad Rom. c. 3. v. 14. doctrinam, situm non est in commensationibus, & sensuum oblectamentis, sed in devotione ad suscipiendum D. JESUM Christum, qui uti Concil. Trid. sess. 13. loquitur, in divino isto atque altissimo Sacramento, mortalibus divinitatis thesauros dilectionisque suæ divitias, cum vera libertate communicat.

CAPUT XI.

De intima devotione Sor. Joannæ erga Sanctissimam Virginem MARIAM.

B Aldus Jurisperitorum præcipuus, asserit, cum Regina quæpiam Principem juvenem filium suum nobiliæ cui personæ conjungit, Virginem ejusmodi in filiam Reginæ illius evadere, idque arctiori etiam

Sponsa Christi amore vinculo connectuntur Matri ejus, quam filii adoptionis, etiam necessitudinis vinculo, quam est illorum, qui alioquin in filios adoptantur. Ex hoc facile colligi potest diversitas ingens inter alios Mariæ filios & Virginem Sor. Joannam; siquidem nos alii adoptivi duntaxat ejus filii sumus, longè verò alio sublimiore modo est Sor. Joanna. Etenim, uti libro primo memoravimus, ipsa Regina Cælorum eam Filio suo despondit atque conjunxit, eamque ob rem ætiori cognationis vinculo Mariæ filia est, quam nos adoptivi filii sumus. Habuit quoque Sponsa Christi Joanna, Divinam hanc Matrem; Institutricem, exemplar, speculum, solatium recreationemque spiritus sui. Jam eodem libro primo diximus de devotione, quam quarto suæ ætatis anno, in recitatione Rosarii Beatissimæ V. exercuit. Perstitit in eo fervore toto vitæ suæ tempore, atque ideo Regina misericordiæ filiam suam Joannam permultis cummulavit gratiis, quarum complures jam enarravimus, cætera verò ex eo queunt argui, quod illa perscripsit ad Admodum Reverendum P. F. Joannem de Mata Prædicatorem Generalem S. Ordinis D. Dominici, de quo jam in hac historia mentio est facta. Hic vir doctissimus cû famulæ D. spiritualis Pater esset, spiritumq; ejus libenter explorâssent, absens quandoque à Sor. Joanna certiore se reddi per Epistolam petiit, de Rosario quodam, quod ei Dominus dederat, quodque illa in interiori suo cordis penetrali semper gestabat; ad hanc sui spiritualis Patris epistolam Obediens filia ei ad sequentem respondit modum.

Pater mi, quòd Reverentia Vestra ex me querit de Rosario illo, quod intus gero, ipsa omnino est veritas. Decurro ego S. hoc Rosarium à tempore illo, quo usuram prædica fui. Cumque adhuc dum tenerâ ætate ac parvula essem, inque Parentum domo degerem, ut somnum propellere, atque pietate possem crescere, aiebam ancillis, ut jam tenebrescente vespere in meum cubile cacabum aquâ plenum inferrent, quò nimirum pulices introscire possent, sed non id eo fine fiebat, verum ut cum omnes sopore tenerentur, ego surgerem atque in medio illius aquæ nuda genu, flexo Rosarium orarem, atque id ego sic egi, licet peractis esset hyems. Noctium earum unâ suprema Princeps Angelorum visendam se mihi dedit cum SS. Filio suo brachiis insidete, gerebat manu suâ pretiosissimum Rosarium, in quo Crux erat pulcherrima, cum s. pretiosis mireque nitentibus gemmis: eo Rosario è manibus Sanctissimæ suæ Mattis accepto, illi oculo meo injecit Parvulum, acor ergo Coronam illam interius claritate maximâ unâ cum IESULO, qui ad jam dictam Crucem affixus est. A tempore illo statè Coronam illam oro cum meditationibus, quarum mentionem feci, & in ea mihi unumquodque mysterium tam vivè representatur, ac si præsens illi adesset, eamque ob rem diu me in hac oratione detineo. At verò spiritus malignus totis conatibus est viribus, ut ab orando Rosario desisterem, dum persuadere mihi nititur, malè

Egg; à me

„à me illam Coronæ orationem
„persolvi, neque ullam in eo DEUM
„habere complacentiam. Quoniam
„verò spiritales mei Præsides mihi
„præcepere nē Coronam orare in-
„termitteram, ideo nunquam ab ea de-
„stiti. Quilibet porro vice dum in
„ea precatione versor, ordine pro-
„moventur grana seu sphaerulae, quæ
„valde pretiosi sunt lapides.

Jam velim pius quilibet Coronam
istam consideret, ac tum reperiet e-
jusmodi eam Coronam esse de qua
gloriatur applauditque sibi David,
dum DEO dicit: *Psalm. 20.* Domine in
virtute tua lætabitur Rex, quoniam
prævenisti eum in benedictionibus
dulcedinis, posuisti in capite ejus co-
ronam de lapide pretioso.

*Admirabi-
les gratia
quas Joan-
na conse-
quebatur
in recitatio-
ne Rosarii.*

Pater gratiam istam, quæ in Ora-
tione Rosarii semper illi obtingebat,
quandam etiam aliam inter eam pre-
cationem miram sanè raramque con-
sequebatur, prouti perspicuè demon-
strabunt propria Sor. Joannæ verba,
quæ huc apponere volumus. Dum
„Pater noster, inquit illa, pronuncia-
„rem, spectabam istum super om-
nem modum dulcem Dominum ad
„dextram meam, non in figura qui-
„dem sed rei veritate ac certitudine,
„quod apud me esset: tumque anima
„ita se Divini hujus Domini sentie-
„bat amore succensam, ut se ipsam
„in seminimè reperiret. Neque tum
„erant ullæ affectiones aut peregrini
„amores, ullæ res, quæ illi esset in-
„festa. Reperiebat se totam imple-
„tam, intricatamque vivo amoris
„igni. Dumque ita bono huic esset
„immerisa, aiebat ad Dominum: Mi-
„Dilecte, si tu hic apud me es, quæ

ego dicere possum, qui es in Cœli?
Et si tu in Cœlis es, quo apud me
pacto es? Non dicebat hoc anima
mea, quasi non intelligeret, totum
hoc Maiestatem ipsius præstare pos-
se, sed modo quodam mirabilis læ-
titia. Continuo porro insinuabat
mihi Dominus, quod ubi sedem
sua Majestas habet, illic etiam ve-
rum sit Cœlum & habitatio DEI.
Hic anima mea in suo interiori pe-
netrali stellatum constitutibus Cœ-
lum efficere se studuit, ad ex-
cipiendum in hostem inquilinum.
que perpetuum, tantum Regem,
Hucusque habuimus verba Ancillæ
D. Dum verò alio tempore istud
perscribit spirituali suo Patri, ultra
adhuc adjungit, nonnunquam
comparuisse Reginam Cœli cum
Filiolo suo in brachiis, infantem
verò gestasse pharetram, sagittasque
aureis spiculis cor ejus, quod è vul-
neribus illis adeo est incensum, ut ad
ignem illum totum colliquefceret, ac
præteneritudine, se per oculos ef-
funderet. Habebat in his aliisque fa-
voribus etiam partem suam purissima
Virgo MARIA, quæ tanquam vera
Mater, gaudebat de amore, quem
Sanctissimus ejus Filius Joannæ filia
suæ exhibebat. Testatur id Joanna
ipsa sequentibus. Diebus hisce, ait illa,
reperi me inter Filium atque Matrem,
mille mihi tunc Dominus benevolen-
tiæ indicia, demonstravit, ducebat-
que Virgo Sanctissima sibi honori o-
mnem id quod Filius agebat. Sumpsit
quoque illa de pulcherrimo nitidissi-
moque collo suo perque retiosum sui cor-
monile, iminque illud circumdedit, cor-
intellexi que monile illud virtutem esse
humili- largitur.

humilitatis. Colligi ex his perfacile potest, quantum clementissima Mater gloriatur favore ac benevolentia, quam SS. ejus Filius exhibet illis, qui eam venerantur; & vicissim quantum benevolus favensque sit Filius, qui SS. ejus Matrem colunt.

*Non oranda
da piis est
solam Dei-
para sed et
imitanda.*

Devota hæc Virginis MARIE filia devotionem pietatemque gerebat non in exoranda solum ea, sed imitandis etiam ejus virtutibus. Nulla Virgo gloriari potest filiam se Divinæ Matris esse, si ejus vestigia non sequitur, ejusque exercitia in exemplar speculūque sibi non statuit. Filia debet esse imago suæ Matris, ectypū porro delineandum est juxta ideam ac prototypū, necesseque est sui Originalis lineamenta formamque referat. Existimant Moniales nonnullæ se magnas DEI Matris filias tunc præstare, cum festivitates ejus magnā celebrant pompā. Tota illarum devotio ac pietas consistit in convocatione concursuque multitudinis ad celebritatem festorum: non student verò solitudini, sed nec ejus meminerunt, ut Orationem, silentium, aliaque hujus Virginis virtutes imitarentur. Hæc potius dicenda est vanitas, quam pietas ac devotio. Non sic egit nostra Virgo Joanna. Solennitates Sanctissimæ Dominæ nostræ illa coluit festivissimè, dum totā die in Oratione versatur. Saragebat illa unicè virtutes, exercitationes atque opera, Reginæ Cælorum intueri, animo imitationis penicillo præstantissimam sublimissimam hujus prototypi imaginem, in tela animæ suæ exprimendi. Cessitque Sponsæ Christi pictura illa quàm optimè. Siquidem

nuquam liberaliorem se DEUS exhibet, quàm festivis celebritatibus suæ omnium excelsissimæ Matris. Unde quælibet ejus festo Divinæ illi Principi, dilectæ scilicet Sponsæ suæ Joannæ, peculiare gratias conferebat. Cunctas recensere, est impossibile, quædam duntaxat memorabimus. *In festis Deipara speciales conferre gratias solet DEUS.*

Anno 1645. die Natali intemeratæ Virginis MARIE, cum Sponsa Christi in Choro esset, omnes Choro egressæ sunt Sacræ Virgines, ut interessent processioni, quæ in ejusmodi solennitate cum deportatione imaginis Beatissimæ V. Dominæ nostræ ab eo Sacro cœtu per Cœnobium consuevit fieri. Erat per id tempus Ancilla D. tam cæca, tamque virium imposita, ut ei possibile haud esset in supplicatione illa cum aliis procedere, quapropter sola in Odeo remansit, eratque perinde tristis ac turbata, velut si tenebris esset involuta, eò quòd in tam eximia celebritate comitari Sanctissimam Virginem non posset. Dum itaque sic sola illic versatur, dictum illi est in aurem, Joanna, si procedere vis, age, erige te, siquidem haud tibi deerit, qui te deducat. Voce istā tantum virium animique Ancillæ Christi accreverat, ut sine obstaculo consurrexit illicò, supplicationique illi, absque eo quòd sciri posset quâ ratione, adfuit, auxilio nimirum Cælestis Societatis Angeli sui Custodis, qui comitis ei armigerique præstabat obsequium, dum scilicet is unā manu Sponsam Domini brachio prehenso deducit, alterā verò candidum ei cereum præfert, uti & aliæ simul Sacræ Virgines ferebant. Erat gratia hæc sanè

*Admiran-
dus Christi
in Sponsam
suam favor.*

sanè notabilis; at verò minuta intui-
tu ejus quòd Christus D. ipse illum
antecederet, velut peculiaris amator
ab blandiendum Sponsæ suæ. Ante-
cesserat is aliquantum, priusquam an-
gulos ambitus attingerent, atque illic
Joannam est allocutus his aut simili-
bus verbis. Quid tibi videtur, Joan-
na mea, de hac Regina, quam Spon-
sæ meæ in Processione circumferunt?
An non perpendis invictam fortitu-
dinem, quâ eam virtute gratiæ meæ
formavi, ita ut primò sui ortus vitæ
que momento hiantes inferni fauces
proculcârît? Nonne consideras, spe-
ciem atque decorem in quo nascitur?
Quidnam in hujus Auroræ compa-
ratione terrarum aurora habet, aut
nitida lunæ species, aut solis claritas
spectabile ac æstimandum? Specta-
runtne aliquando Cœli ac terra, præ-
ter me unum, tantam gratiam, tantam
venustatem, tam grande lumen,
splendorem tantum, ita micantem ig-
nem, tam puram flammam, tam ple-
nam gloriæ Majestatem, tam Divi-
num in humana specie solem? Ab his-
ce affectuosissimis verbis erat Sor. Jo-
anna tota extra se abrepta, procede-
batque in profundissima meditatio-
ne excellæ Majestatis, quæ hanc Cœ-
lorum Reginam DEIque Parentem
condecebat, simulque tota famula D.
tâ excessivi luminis radiis veluti præ-
stricta erat. Peractâ Processione in
Cellam suam se Ancilla Christi re-
cepit, ubi totâ die in hac eximia me-
ditatione cum ineffabili solatio spiri-
tusque gaudio mansit. Postmodum
ubi singularem gratiam istam suo
Confessario enarravit, dixit ei: Re-
verende P. nulla Seraphica lingua ex-

primere posset pulchritudinē, quam
ego sum contemplata, solus DEUS
qui eam creavit edicere potest.

In Purificationis MARIÆ festo
Sor. Joanna ab hac Regina suavissi-
mam aliam amabilemque quandam
gratiam est consecuta. Dum illa post
S. Communionem in Choro versa-
tur, exuberanti multumque anxio
anima ejus accensa erat desiderio, ma-
gnificam illam spectandi processio-
nem, in qua Regia Mater ac Virgo
MARIA, cum Divino suo Filiolo
brachiis gestato Christi Joanna extra
se abiit, atque in spiritu Hierosoly-
mam in templum Salomonis perdu-
cta. Videbat recens exortum Solem
in brachiis Auroræ, scilicet Infantem
JESUM in MARIÆ ulnis templum
introeuntem. Occupabatur famula
D. tota in contemplatione tam spe-
ciosorum gressuum, gravisque ac mi-
rè compositi corporis gestûs, Augu-
stæ Majestatisque plenæ modestiæ hu-
jus pulcherrimæ Cœlorum Reginæ.
Observabat defixos ejus humi oculos,
ac serenissimū totius vultûs Cœlum,
quod à propinquis Divini Solis radiis
tandē illustrius nitidiusque reddebatur.
Dehinc spectabat quâ ratione Regina
Seni Simeoni dilectum Infantulum
suum tradebat in ulnas, qualiterque
iste senecio dudum optatâ devotio-
ne perfunctus, Filiolum reddebat
Matri. Procubuit tum in genua coram
DEI Parente Sor. Joanna, orabatque
cum pro se cum pro aliis cunctis, pro
quibus orare tenebatur. Clementissi-
ma porro Regina, non modò Joannæ
precibus assensum præbuit, sed & SS.
suum Filium dilectæ ejus Sponsæ Jo-
annæ in ulnas dedit. Enarrat hoc fa-
mula

*Joanna spe-
ctabat myste-
rium obla-
tionis Christi
in tem-
plo.*

*Encomia
DEI Ma-
tris à Chri-
sto D. pro-
lata.*

„mula D. sequentibus verbis. Hic
 „ignotum est mihi, quid anima mea
 „perlenserit, solum hoc dico, quod
 „tibi SS. Matri suum Infantulum red-
 „didi, simul ei omne quod est in me,
 „animam meâ corque meum tradi-
 „derim. Ignorô etiam quemadmo-
 „dum tunc vitam conservarim, nes-
 „cio quippe quonam pacto ea vivat,
 „quæ tales à Deo gratias consequitur.

Celeberrimus festivissimusque o-
 mnium Assumptionis dies erat huic
 piissimæ filiæ suæ Joannæ; siquidem
 in ejusmodi festivitatis DEI Filius
 cæteros inter favores, etiam istam ei
 præstitit gratiam, quod nimirum SS.
 Matris suæ gloriosum ex hac tempo-
 rali vita decessum Joannæ demonstra-
 ret. Vit. ips. n. 271. Erat illa tunc trium-
 pharum spatio in sublimissima con-
 templatione elevata, magnâque per-
 spicuitate ac luce clarissimâ intueba-
 tur, quemadmodum mitissima Regi-
 na, ante suum obitum, vicinis suis va-
 le supremum diceret, atque inter eas
 tenuæ pectus suppellestemq; di-
 videret. Circumstabat dehinc Joannæ
 cum Apostolis lectulum in ejus obitu
 horâ, contemplabaturque admiran-
 dum excessum illum, qui simul trium-
 phalis ac tristis, amabilis affectuosusq;
 ac luctuosus, fatalisque fuit. Denique
 videbat Reginam Cælorum mori: si
 tamen istud mori, mors vitæve termi-
 nus dici queat, quod multò magis Re-
 giæ gubernationis initium, quàm finis
 vitæ fuit. Siquidem Cœlestis hujus
 Phœnicis vita magis Divini amoris in-
 cendio, quàm mortuali singultu, pre-
 mentisve lethi angore soluta fuit. Et
 si actualis hujus vitæ amor in illa vita
 constans perseverat, totaque exerce-

tur æternitate, profectò MARIA cū
 actuali charitate, in qua ex hoc mun-
 do decessit, in Cœlum est assumpta,
 atque illic in æterna beatitudine Divi-
 nam hanc Charitatem exercebit in æ-
 ternum. Pergebat porro Sor. Joanna
 in sua contemplatione; qualiter vide-
 lict die tertia gratus Mariæ Filius,
 in singularis honoris Gloriosæ suæ
 Parentis triumpho augmentum, ad se-
 pulchrum ejus descenderit, atque se-
 cundò animæ jam gloriosæ elegantis-
 simum illius corpus vinculo immor-
 talitatis univert. Cernebat quoque
 Sor. Joanna, quemadmodum omnes
 Angelorum Chori ad hanc gloriosam
 anastasin comparuerint; atque ut hi
 Angelici Spiritus Cœlestis suum co-
 ruscumque lumen, ludentibus inter
 se atque intermicantibus radiis, sum-
 mâ cum voluptate hac illac sparserint.
 Quandoquidem, uti S. Ildephonsus
 memorat, *ser. 1. de Assumpt.* tota tri-
 umphans Hierosolyma è Cœlo de-
 scendit, ad comitandam in Gloriosa
 Assumptione deducendamq; in Cœ-
 lum Reginam suam. Intuebatur de-
 nique ut tota Cœlestis Aula proce-
 dentium more ordine pulcherrimo
 disposita esset, itemque ut hæc supra
 omnem modum gratiose pulchraq;
 Esther, innixa brachiis Divini Filii ac
 Sponsi sui, inter Cœlestem triumphali-
 ac Divinæ Musicæ Symphoniam,
 supra nubes in Cœsum sursum pro-
 veheretur, lucidissimis Cœlestibusq;
 radiis Divinæ claritatis refulgens; &
 quemadmodum supra omnes Ange-
 lorum Choros exaltata proximè thro-
 no SS. Trinitatis assidens, veluti na-
 turalis Mater sui Creatoris in om-
 nium Creaturarum Reginam; ab eâ-
 dem

Hhh dem

Itemque
 decessum B.
 V. M. tri-
 umphalem
 que Assum-
 ptionem.

dem sublimissimè memorata Sanctissima Trinitate coronaretur. Gaudium porro, quod inde Sponsa Christi Joanna percipiebat, exprimi sermone non valet. Dum nimirum istam Cœlorum Reginam tam immenso honore ac gloriâ coronatam, atque ad tantam Majestatem erectam vidit. Solebat Joanna dicere in ejusmodi eventibus tantum esse animæ suæ gaudium, ut inde moriendum sibi foret, si non Divino miraculo in vita conservaretur.

*Virgini
Deipara
devoti cele-
stis aliis ad
sanctitatem
perveniunt.*

*Cur Chri-
stus mori-
caput incli-
navit ratio
pulcherri-
ma.*

Largiebatur filiæ suæ Joannæ gratias ejusmodi, omnibus festis suis Purissima Virgo MARIA, unde argui facile potest, quàm benevola favensque sit DEIPARA illis, qui eam colunt ac venerantur. Quapropter ii etiam qui in hanc misericordiæ Matrem devotione feruntur brevi spatio temporis ad perfectionē sanctitatemque pertingunt. Denique uti Christus Dominus inquit, quod ipse sit via ad Patrem, ita pariter Sanctissima Virgo MARIA recta est via brevi tempore ad Christum perveniendi. Id nobis in Cruce sua Christus D. innuere voluit, cum in obitu suo, versus Matrem caput suum inclinaret, perinde atque si nobis omnibus dicere vellet. O vos filii hominum! Cupitis, (nam ego nunc morior,) viam nōsse, quæ ad me ducat? Agite, hic illa præsens adest, Manus meæ pedesque, ut cernitis, clavis trahi sunt affixi, idcirco capitis mei annutu vobis viam demonstrō. Mater mea est via. Qui hanc graditur viā, compendiosum ille iter tenet, quod omnes etiam sancti trivēre. Viam hanc pariter Ven. nostra Virgo Sor. Joanna eousque emensa est. Per

hanc Sanctimonialibus quoque incedendum est, quæ fortiore nexu devinctæ, plus aliis obstringuntur, ut sint benignissimæ amabilissimæque hujus Matris filiæ, eò quod Sanctissimo ejus Filio sint desponsæ.

CAPUT XII.

De invicta Patientia donoque perseverantia Ven. Joannæ à JESU MARIA.

Sponsus Divinus in Cantico Cantico ait Sponsa: Sicut lilium inter spinas, sic amica & Sponsa mea. Quod tantundem est ac dicere, inquit D. Bern, quod plūs illud spinis pungitur, tantò etiam magis bonus ejus odor diffunditur, & Sponsa mea quantò magis doloribus, tribulationibus, adversitatibusque infestatur, tantò etiam suavior est odor virtutum quem ex se fundit. Ex hac vitæ sanctæ historia, abundè animadverteri potest, quod Sponsus Divinus in adducto nunc typo Sponsam suam Joannam nobis ad vivum depinxerit, quippe quæ quò magis visibilibus invisibilibusque spinis infestabatur atque compungebatur, eò etiam latius bonus Patientiæ illius odor diffundeatur, sic ut dolorum ejus acerbitas, aliud non ageret, præterquam quod triumphatricem virtutum ejus fortitudinem longè lateque divulgaret. A marito suo Sponsa D. 40. annorū spatio nunquam non martyrizata fuit. Adhæc toto vitæ suæ decursu, veluti doloribus Inferni circumdata vixit, dum famula D. à stygiis hostibus infernales prorsus poenas perpeteretur. In hoc tamen tam vario

*Joanna li-
lūm inter
spinas &
quid hoc
sit.*

à DEO
varis ex-
ercetur
morbis
generibus.

vario ac indefinente acerbissimo luctamine, nunquam in ullam interiorum inordinationem delapsa est, aut externè etiam pusillaminis dejecto ve animo est effecta. Spiritus ejus Sere- nitas, nullâ unquam est procellâ tem- pestateq; turbata, omnis ad hunc im- mobilem scopulum illisa vis fluctuû evanida fractaque fuit; retrò ferri om- nes, invictæque ejus fortitudini se- se dedere cogebantur. Præter hoc et- iam Domino placuit manum suam in Sponsam suam mittere: consuevit- que Divina hæc manus haudquaquam lenis esse ac lanca, cum ei fortè pro- positum est amicos suos probare, uti apparet in patiente Jobo. Job cap. 2. Dum etenim stygius hostis istum san- ctum virum primâ aggressionem deji- cere nequit, petit ut DEUS ipse ma- num suam extendat, bonique Jobi os- sa & carnes tangat. Igitur electam istam Sponsam suam Joannam Divi- na Majestas diversi generis infirmita- tibus acerbissimisque doloribus ve- lut aurum in fornace decoxit, pro- bavit, ac depuravit. Sexto ante obi- tum suum anno ancilla hæc D. aded atrocibus, dolorosis, fatalibusque ac- cidentibus visitata fuit, ut sine pecu- liari auxilio DEI, humanum corpus nihil ejuscemodi ullo pacto perferre posset. Invaserat primò eam repen- tē enorme frigus, ita ut penè diriguisset frigore videretur. Hoc sequebatur tantus calor, ut viva in tali incendio propemodum cremaretur, atque ita perpetuâ vicissitudine caloris ac fri- goris Virginis patientissimæ corpus noctu diuque usque aded emedulla- batur & immutabatur, ut foris qui- dem totum attrum tetrumque, intus

verò ossibus extra compages dimotis dissolutum esset; ex quo sequebatur, quòd Conforores ejus longè exaudi- re possent Joannæ ossa crepare aded, veluti si vi magnâ mutuo collideren- tur. Totum etiam illius corpus pene- trabant enormes, miræ, peregrinæ, exoticæque ægritudines, ut impossi- bile sit eas non solùm percensere, sed vel animo comprehendere. Quere- batur nunc tota ars Medica, insolita- rum istarum infirmitatum intuitu, de sua scientia, cujus jam fidere legibus, regulis, ac aphorismis non auderet, neque ullam in tot tamque variis vo- luminum præceptis, doctrinis atque institutis reperiebat satisfactionem, eratque aded ars accusatrix suorum auctorum ac præceptorum. Quando- quidem ergo dolorum istorum infir- mitatumque causæ nullâ valerent ag- nosci ratione, adducebant Doctores Medici excusationes apud Sacras Vir- gines dicebantque: Ægritudines istæ supra nostram sunt scientiam; ab al- tiore illæ causa ac origine proveniunt. DEUS, qui hæc ita ordinavit, etiam meliorare omnia atque sanare po- test. Atque ita nullo humano remedio valebant Sor. Joannæ opitulari; sed compassionem duntaxat ingentem habebant cum doloribus ejus. Cujus rei nobis paradigma ob oculos po- nunt Angeli in amicis patientis Jobi, cujus quidem afflictionibus illi testi- monium dare poterant, at nullum af- ferre remedium.

Spectabant ergo Sanctimoniales quàm ægrè anhelitum duceret Ma- ter sua Joanna, intuebantur ejus de- liquia, angores ejus atque ærumnas, omninoque nec sanè abs re, opina-
bantur,

Quos nec
nosset Me-
dici, nec iis
mederi pos-
sent.

bantur, cum fatalibus ejusmodi symptomatis ac doloribus, naturali modo, vitam consistere non posse. Quamobrem Antistita Cœnobii cum Patre spirituali Joannæ præcipiunt, uti Dominum precetur, quò eam juxta Divinum suum beneplacitum pro hac vice in vita conservet, quandoquidem id Superiorum opinione servitio ejus magis conducibile sit futurum. Morem præcipientibus gessit humilis filia Joanna, oravitque Dominum, ut jussa fuerat. Porro Majestas ejus respondit. Filia mea, perquam grata mihi tua est obedientia, advenioque nunc, ut vitam tibi prorogem, hâc tamen conditione, ut plus adhuc patiâre, quam hactenus es perpessa; ideoque vide sis, an tali cum vectigali vivere tibi placeat. Domine, respondit famula ejus, id solùm ego volo, quod est tuæ voluntatis, precorque ut in omnibus ac per omnia Sanctissima tua voluntas impleatur. Ab eo tempore, toto vitæ ejus residuo, per 6. integros annos, omnibus horis in hoc bene aptato concordique instrumento, dolorum chordas magis semper magisque intendebat Dominus, ita ut dilectissimæ suæ Sponsæ supplicia, posthac ingenti furore ac rabie in eam saevierint, erantque simul earum afflictionum operationes communi naturæ cursui usque adeò contrariæ, ut eam patientia nutrire, mala sustentarent, dolores vitam ei adderent. Tristes hi prodrōmi, sunt quidem alioqui propria mortis instrumenta, quæ illam aut secum adducunt, aut ad minus accelerant; nunc verdè erant apud Sor. Joannam officii sui immemores,

aut saltem aliâ vi maiore impediti atque ita mutati, ut pro eo quòd mortem accelerare deberent, è contrario Sponsam Christi efficerent robustiorem. Erant quidem externâ specie infirmitatum instrumenta, sed re vera erant medicinæ salutis, conferebantque vitæ Sor. Joannæ novum robur ac vivacitatem, cum aliàs mortem secum afferre debuissent. Taliter ergo ratione prodibat Ancilla Christi, parte unâ vivens, alterâ verò propè mortua. Neque unquam vel momento uno persona ejus desiderabatur in Choro, ullove puncto dolorum suorum exercitiorum, ita ut ingens quoddam esset in ea videre portentum, qualiter scilicet vivum istud mortis simulacrum, in quo nihil esset nisi pellis & ossa, irrequieto labore occuparetur. Tam gravè istum cruciatum aliâ peracerbi sensûs mortificatione cumulavit DEUS, nimium cœcitate, tametsi ipsa Sor. Joanna plurimum huc contulerit, dum jam acerbissimam Passionem Sponsi sui, modò Orbis terrarum peccata deflet, atque ita ardens amatrix ac Sponsa Christi tam copiosas, tam calidas, ac propemodum igneas profundeabat lacrymas, ut in modum ignis ardentes illi oculos efficerent. Adhæc erant illi cruentæ quoque scaturigines, multique non absque ingenti stupore hunc oculorum ejus spectarent sanguinem: atque hinc cœcitas originem traxit, licet illa jacturam istam corporalis visûs lucrum reputaret, uti etiam revera Religiosis hominibus cœcitas lucrum est, eò quòd tantò magis Divinas res

Prodigium
Patientia
est Joannæ

Cœcitas
Religiosis
est lucrum

con-

Christus
D. in vita
conservat
Joannam
ut plus pa-
tiatur.

contemplantur, quò terrenas minùs
conspiciunt. Præterea sic mundus
nunc est constitutus, ut cæcitas
magnæ felicitatis divinæque bene-
dictionis loco sit habenda, ne videatur
quod in mundo est. In omni ea
calamitate solùm id Ancillæ Christi
grave accidebat, quòd opinione suâ,
suis esset Confororibus valde molesta
& gravis, quia illas jam porrectione
manûs, modò hinc inde deductione,
atq; aliâs in ejusmodi necessitatibus
opem manumque commodare oportebat.
Quamobrem orabat illa
quidem DEUM, ut semper esset quod
pateretur, idque forti perferret animo,
perebat tamen & ultra, vellet illius
Majestas juxta beneplacitum suum
ita rem disponere, uti ejus causâ
Consodales suæ ne in minimo impedirentur,
aut gravamine aliquo molestarentur.
Ad hæc respondit D. in sequentem
modum: sponsa mea, semper à me
Crucem expetiisti, ego quòque semper
eam tibi sum largitus, eò quòd in tolerancia
tua summè mihi complaceam. Quod nunc
pateris summè mihi est gratum, ceditque
ad majorem tuum profectum. Amore igitur
mei excitare ad patientiam: ego quippe
certiorem te facio, quòd si nunc ego
manum meam à te dimoveam, super
mundum illam sum extensurus. Tui unius
gratiâ Orbis ego veniam tribuo, ejusque
mala tolero, dum etenim cerno, quemadmodum
tu ingenti Charitate tua mala toleras,
ego præ gaudio, quantum laceſſar ab aliis
obliviscor. Ad hæc suavissima verba
respondit Iobanna: sponse mi, fiducia
quâ in te habeo præstare volo, quod

jubes. Et ego, sponsa mea, respondeo
sponsus, præstabo summâ voluntate,
quod à me petiisti. Qui fidelis est
semper D. etiam opere, quod pollicitus
fuerat, implevit. Ancillaque ejus etiam
cum divino auxilio, quod suum erat agebat.
Perferebat illa summâ Charitate atque
confortitate adversa omnia, Dominusque
sponsam suam ita confortabat, ut cum
gravi torprementum malorum pondere,
omnia sua tamen rite exequi posset,
veluti si nullo gravata esset.

Juxta indefinentes hæc perpetuasque
gratias, plurimis aliis beneficiis
benevolentiam ei suam demonstrabat
DEUS. Ordinârat ille, ut nullo non
die à sanctis inviseretur, alii hac adveniebant
die, alii aliâ. Ad hæc advolabant Angeli
DEI ad sponsam Domini sui Cœlesti
Musica exhilarandam. Adveniebat similiter
& Gloriosa Dei para ad recreandam
filiam suam, atque ad patiendum animandam.
Imò ipse Dominus ei aderat, & quidem
amore tanto talique humanitate atque
comitate, uti suismet manibus exciperet
ancillæ suæ sanguinem, qui ex ejus
corpore profluebat, mundabat quòque
vulnera ejus, tergebat oculos, solatiumque
ei præstabat, uberrime ac supereffluentissimæ
benevolentia suavitatisque sermonibus.
Conquerebatur non parvo eum dolore sponsa
in Canticis Cantic. quòd in suo studiosè
instrato apparatoque delizioso ac molli lectulo,
amantissimum sponsum suum haud quaquam
repererit, cujus decora venustaque species
itemque odoris fragrantia cum amœno
ac eximie consito arte comparari

Sancti ea patientem singulis diebus inveniunt. Angeli Musicâ recreant, B. V. M. solatur, Christus D. confortat, ei ubi visum desit.

optimè potest. Tanti sensus istæ quar-
rimoniæ longè aberant à nostra felici
Joanna, liquidem non in lectulo ejus-
modi, qui è subere constabat, verùm
etiam in Cella, in Choro & ubivis
denique locorum, Sponsus divinus
præfens aderat sponsæ suæ. Tali ergo
assistentiâ, quæ ab ejus latere nun-
quam divellebatur, erat illi Crux non
solum lenis atque levis, sed bonum e-
tiam in patiendò percipiebat odorem.
Dicebant illi, quâdam vice ex Moni-
alibus quædam; Mater, patienti tibi
cum primis est necessaria. Joanna ve-
rò magna eis tranquillitate mansue-
tutineque respondit: Etsi ego impa-
tiens esse vellem, nullâ tamen impa-
tientiâ moveri possem, quando om-
ne quod faciendum est factum video.
DEUS agit omnia, ego nihil. Aliæ
ajebant illi: Ora, Mater DEUM, ut à
gam quavibus istis depressuris eripiat.
Quibus itidem sponsa D. pari tran-
quillitate ac patientiâ respondit. Cur
id petam? Quare à DEO meo postu-
lem, ut meas mihi pressuras leniat,
cum ille cum hisce omnibus difficul-
tatibus etiam vires donet ad perfe-
rendum omnia? Accommodè hic ad
propositum nostrum servit Camera-
rij Hieroglyphicum, quod ad sequen-
tem nobis modum exhibet. In montis
excelsi cacumine stat picta Myrrhæ
arbor, à procellis atque turbinibus
undique agitata & impugnata, um-
bilicus trunci arboris ejus, hoc lem-
mate inscriptus visitur, Quò à turbi-
„ nibus magis ex igitur, tanto sum fer-
„ tior. Quia videlicet frondes ar-
boris Myrrhæ aculeis undique obar-
mantur. Quando igitur procellæ ac
venti eam infestant, hucque atque il-

luc ramos ejus impellunt, tunc illa suis
laceratur scinditurque aculeis, perque
has scissuras ac vulnera, mirè fragrans
ille succus guttatim stillat. Symbo-
lum atque simulachrum sponsæ sari-
ctæ ante oculos nobis exhibet Spiri-
tus, Saitque inter alia *Ecclesiæ* 24. Esse
illam quali Myrrham electam, quæ
suavissimum halet odorem. Observa-
re nunc lubeat formam divinæ spon-
sæ Joannæ, videbimusque continuò,
effigiem illius factam optimè atque
expressam. Fuit illa revera egregia Ar-
bor Myrrhæ, quæ quamplurimis di-
versisque procellis turbinibusque gra-
vissimarum infirmitatum, infestata
& exagitata, acutissimisque acerbissi-
morum dolorum aculeis undique hi-
hians ac laucia, succum sanctitatis o-
doratifissimum, perfectionisque fra-
grantiam ex se diffudit.

Mirum id fortasse cuipiam videri
posset; qui verò adhuc majora videre
cupit miracula, ei complaceat velim,
diuturnum tempus cruenti atque in-
defessæ ejus certaminis per 86. cum
dimidio, vitæ illius annos perpende-
re. Vix primo teneræ ætatis ejus flori-
rationis aurora illuxerat, & tanquam
gigas maximâ constantiâ directam
virtutis viam adeò cautè ac feliciter
calcavit, ut famula D. toto vitæ suæ
decurfu baptismalem innocentiam
nunquam perdiderit; sed puritatem
animæ, ac perfectam integramque ex
asse Virginitatem corporis sui conser-
vârit. In hoc prælongo itinere, in per-
petuo præsentissimi semper hostis
conspectu, nunquam illa vel unum
pedè retrocessit, sed semper iter pro-
movit, per quod non terrenam ali-
quam, sed Cœlestem adeptæ est coro-
nam

Joannæ
Patientiæ
sua quæ
myrrhæ
lecta de
suavitate
odori.

nam, quoniam in perpetuo multivarioque conflictu isto firma, constans, atque insuperabilis ejus Patientia nunquam non victrix evasit, & quidem ita, ut tanto vitæ longævæ tractu, decrepitâ gravique plus quàm 6. annorum senectute, fidelis ancilla D. quominus eum inferentibus sese indefinenter calamitatibus fortiter decertaret, semperque ad majorem tenderet perfectionem, ne punctum junum cesserit. Quid non potest gratia, quæ imbellem imbecilemque naturam sic roborat! Dicebat ei sæpe numero DEUS, ut pro sua persona minimè metuat, quantumcunque etiam propugnaculum fortitudinis ejus hostis assiliat ac oppugnet; cætera inter munera dono etiam Perseve-

rantia se illam exornasse. Virtus hæc est Corona Constantia, per quam et- *Joanna ha-*
iam nostra inconstantia denuò ani- *buit donum*
matur. Quantum itaque qualiterve *perseveran-*
dictâ sæpe Virtute Joanna fuerit con- *tia.*
firmata, è tota vitæ illius serie facile cognoscitur, peculiariter tamen ex felici ejus decessu ultimâque vitæ linea, in qua frequenter hæc verba repetit. Doleo sanè, quod moriar, non quidem ob angores pœnasque mortis, sed quòd mihi nunc patiendi tempus desinat. Verbo ut absolvam, sponsa Christi Joanna in gratia DEI perseveravit usque in finem. Atque hic etiam finem suum liber præsens accipiet, & sequens de felici ejus è corpore transitu initium sumet.

LIBRI QUINTI FINIS.

LIBER